

William Voltz

OCELOVÁ CITADELA

Přeložil Jan Rada

Bullova blesková cesta na planetu Last Hope přinesla obrat v boji proti invazi do Sluneční soustavy. Solární maršál dorazil se zařízením FpF právě včas, aby způsobil těžkou porážku Strážcům času. Pouze Tro Khon unikl z tohoto pekla a uprchl ze Sluneční soustavy. Když se o tom dověděli dva Oxtorňané a jeden důstojník solárního loďstva jediní lide' na Neptunově měsíci Tritonu, kteří ještě zůstali na svobodě odhodlali se k šíleně odvážné akci, v jejímž důsledku OLD MAN a jeho obrovské válečné loďstvo byly navraceny těm, komu byly určeny, tedy Pozemšťanům.

Situace v celé galaxii se díky tomu dále stabilizovala a postavení Solárního impéria se upevnilo. Co se však tou dobou dělo s Perrym Rhodanem a muži z CRESTU IV, odhozenými do hlubin kosmu?

Od prvních okamžiků, co se CREST IV octla v kulovité galaxii M87 byla celá posádka vystavena nesmírnému přetížení. Byla to nejtvrďší zkouška. Nyní se na palubě CRESTU IV psalo datum 21. února roku 2436 pozemského letopočtu. Zapomenutí vojáci loďstva duchů se dostali na palubu CRESTU IV. Perry Rhodan se rozhodl uposlechnout výzvy tajemných Vládců hvězd a stanovil vlajkové lodi solárního loďstva nový cíl svět, na němž stojí ocelová citadela. ..

Ghipe, starý příteli,

když si představím, vlastně pokusím představit, že jsme vzdáleni od rodné galaxie třicet milionů světelných let, nemohu věřit, že bys kdy dostal toto mé poselství. O to snáze se mi ale mluví o věcech, o kterých se obvykle nemluví, jako bych

mluvil sám se sebou a ty jako kdybys byl jen vymyšlenou postavou.

Na předešlé cívce jsem ti vyprávěl o svých zážitcích na palubě skoarské válcovité lodi. Od té doby uběhlo pár dní. Je zvláštní sledovat ubíhání dnů jen podle hodin a kalendáře a nevidět střídání dne a noci. Nyní již chápu, proč mnozí lidé, kteří strávili léta na kosmických lodích, ztratili cit pro čas. Vždyť neuvažujete v pojmech dne a noci, ale jen bdění a spánku. Naštěstí se dbá na to, aby služby byly pravidelné a dodržovaly čtyřadvacetihodinový cyklus.

Už jsme si jistí, že se nacházíme v galaxii M817. Našli jsme také mapy a fotografie naší galaxie, z této vzdálenosti vypadá maličká a bezvýznamná. Bohužel však tři sta osmdesát Skoarů, které jsme zastihli ještě živé, nám nemohlo podat přesné informace. Jejich znalosti o jejich úkolu a událostech posledních tří set let jsou útržkovité. Jsou to nesporně degenerované bytosti, které Vzhledem vzdáleně připomínají Halut'any. Jejich tradice se však postarala o to, že zůstávají věrni svému tajemnému vůdci Skoartovi. Pokoušeli se dokonce odpovědět na jeho rádiové poselství, ale jejich energetické zdroje naprosto nestačí na překlenutí vzdálenosti řádu dvaceti tisíc světelných let.

Před několika hodinami se našim vědcům podařilo jeho poselství rozluštit s pomocí dešifrovacího zařízení, které nám poskytli Skoarové. Je krátké a uvádím ho celé slovo od slova: Váš Skoarto se nachází v nejvyšším nebezpečí! Leťte se svými loděmi k planetě Truktan v soustavě Truk!

Když Rhodan oznámil Skoarům obsah poselství, Kulatolebí propadli hysterii. Dalo velkou práci přemluvit je, že se svými starými kosmickými loděmi se nemohou vydat na tak dlouhou cestu. Rhodanovi se to podařilo teprve když slíbil, zeje do soustavy Truk dopraví. Proto jsou teď na palubě CRESTU IV a nemohou se dočkat, kdy konečně vyrazíme.

Snad bych ti měl říci ještě něco o Skoartovi. Co nám Skoarové o něm vyprávěli je sice legenda, ale vědci zjistili, že má racio-

nální jádro. Skoarto je tedy vrchním velitelem loďstva celé galaxie! Náleží k národu, který je úzce spřízněn se Skoary. Bohužel na lodích Skoarů nejsou žádné Skortovy podobizny ani jeho popis.

Soustava Truk sestává podle jejich map z normálního žlutého slunce a Čtyř planet. Truktan je třetí planeta a říká se jí také Svět plantáží. Připadá mi, že tam panují zvláštní pořádky. Určité náznaky vedou naše vědce k přesvědčení, že lidé jsou tam určováni k různým úkolům podle jejich nadání. Zdá se, že je tam tuhý kastovní systém, ale všechno to jsou jen domněnky. Teď ti povím něco o soustavě Truk. Planety jedna, dva a čtyři jsou neobydlené. První je roztavená žářem, povrch druhé připomíná zřejmě naše pouště, kdežto čtvrtá je čpavkový kolos, Myslím, že admirál Atlan je proti tomu, abychom letěli do soustavy Truk, ale Velký administrátor má živý zájem o toho Skoarta.

Icho Tolot a Fancan Teik se vrátili z průzkumné cesty. Budou nás doprovázet. Byl jsem při tom, když Rhodan Tolotovi ukazoval skoarské mapy a Tolot se jen smál. On a Teik byli od začátku přesvědčení, že budeme v prostoru mračna Virgo. Rád bych věděl, jak si tím mohli být tak jisti. Vědí něco, co před námi skrývají? Dokonce přemýšlím o tom, zda by se nemělo přihlídnout k podobě mezi Skoary a Halut'any.

To ale jsou samozřejmě jen takové bláznivé nápady.

Jak rád bych věděl, jak to vypadá doma! Myslím, že jsme všichni ztraceni. " Ale ne, to bych neměl říkat. Rhodan věří, že se zachráníme a skoro celá posádka sdílí jeho optimismus.

' Údaje, které jsme dostali od Skoarů, byly vloženy do pozitroniky. Rhodan počítá s tím, že ještě delší čas budeme jednat s Kulatolebými a jejich vůdcem. Zabýváme se také řečí Skoarů. Jedná se o tak zvaný centrální idiom, používaný jako dorozumívací řeč už po staletí všemi národy galaxie. Rhodan, někteří důstojníci a odborníci si řeč osvojili hypnoškolením, ale myji musíme Šprtat postaru. Nicméně věřím, že se teď už s

každým Skoarem domluvím. Tři tisíce skoarských lodí tu necháváme.

Rhodan navrhuje dosáhnout soustavy Trak pěti skoky lineárním prostorem. Odstartujeme nejspíš už za pár hodin a mně se jen z toho pomýšlení dělá zle. Nikdo neví, co nás tam čeká. Ve srovnání s tou galaxií je naše loď tak maličká a bezvýznamná!

Jak já bych chtěl být doma, Ghipe!

A přesto, budeme-li někdy mít příležitost pobavit se o této cívce, určitě tě budu přesvědčovat, jak se mi ta naše odysea líbila.

Roscoe Poindexter

Důstojnický čekatel. Na palubě CRESTU IV, 21. února 2436.

1.

Perry Rhodan stál v malé kopuli lodní observatoře a díval se do kosmického prostoru. Bylo to jeho oblíbené místo, tady často o samotě přemýšlel. Tentokrát však nebyl sám. Byl s ním Jyll Ahnt Aymar, náčelník Skoarů. Rhodan doufal, že to bude brát jako kompliment, že tu s ním může být nikoliv jako nezvaný host, nýbrž jako rovnocenný partner. Rhodan mu od začátku projevoval náležitou úctu, vyžadoval ji však také od něho, nejen pro sebe, ale i pro svůj lid.

„Proč jste šel se mnou sem?“ zeptal se obvykle málomluvný Jyll. Svoje pocity hlasem nevyjadřoval, aspoň ne tak, aby to Pozemšťané postřehli.

„Velké žluté slunce nad námi je Truk,“ řekl Rhodan. „Chtěl jsem, abyste ho viděl nejen na obrazovce.“

„Narodil jsem se na palubě válcovité lodi,“ připomněl Skoar.

„Truk je pro mě slunce jako každé jiné.“

„Nějaký rozdíl tu přece jen je,“ namítl Rhodan. „Skoarto vás povolal právě sem.“

Jyll se neklidně pohnul. Jeho čtyři velké oči žhnuly ve světle,

které sem dopadalo průzračnou kopulí. Zdálo se, že je rozčilený.

„Ano, Skoarto," řekl pokorně.

„To on poslal vaše loďstvo před třemi sty lety pryč a potom na ně zapomněl," pokračoval Rhodan. „Myslíte, že vás povolal tentýž Skoarto?"

Jyll se napřímil. „Je pouze jediný Skoarto, Pozemšťane," prohlásil.

„Nikdy jste ho neviděli," namítl Rhodan. „Jste jen potomci těch, kteří se s ním stýkali."

„Chcete říci, že Skoarto je pouhá legenda, kterou někdo využívá?"

„Kdo ví?" Rhodan pokrčil rameny. Řeč ho namáhala, protože lidské hlasivky se špatně přizpůsobovaly centrálnímu idiomu.

„Věřím, že jsme přežili jen díky tomu, že jsme čekali na tento okamžik," řekl zamyšleně Jyll. „Nás boj proti vruunům, naše úsilí udržet aspoň několik lodí v provozuschopném stavu, to vše dokazuje, že jsme čekali na zprávu od Skoarta. A nepovažuji za náhodu, že jste pro nás přišli."

„My, Pozemšťané, nevěříme na zázraky," řekl Rhodan.

„Přivolalo nás hyperrádiové vysílání. Nevěřím, že bychom jinak vaše válcovité lodě našli."

Jyll mlčel. V dějinách Skoarů se mýty a skutečnost tak propojily, že je takřka nešlo oddělit. Rhodan byl přesvědčený, že ten tajemný Skoarto skutečně existuje, ale pochyboval, že by se s ním setkal právě v soustavě Truk. Poselství válcovitým lodím bylo divné. Žádný vrchní velitel přece nemohl očekávat, že taková krátká výzva po třech stech letech mlčení přiměje k akci celé loďstvo.

Opravdu žádný?

Skoarto třeba ano. Důvěřoval své síle a působení svého jména. Kdo a jak ho však potom mohl ohrozit?

„Přemýšlíte více o našem osudu než o vlastním," poznamenal konečně Jyll.

Rhodan se pousmál. Skoar byl dobrý pozorovatel. Proč to ale dělám? položil si Rhodan otázku. Mám přece víc než dost důvodů starat se pouze o svou loď a své muže.

„Věříte, že se Skoarto nachází skutečně na Truktanu?“ zeptal se Rhodan, aby se vytrhl ze svých úvah.

„Přirozeně, sám nám to sdělil,“ odpověděl přesvědčeně Jyll.

„Když poletíme k Truktanu, musíte nechat na nás, jak budeme postupovat. Nemůžeme CRESTIV jen tak vystavit nebezpečí. Proto nejdříve podnikneme několik průzkumných letů na Člunech.“

„Nebudu se pokoušet vás ovlivnit,“ ujistil ho Jyll. „Ale nezapomínejte, prosím, že Skoarto je v nebezpečí a my musíme jednat rychle.“

Rhodan vycítil netrpělivost svého společníka. Zároveň mu však Jyll dal najevo, že chápe své postavení na palubě CRESTUIV. Ačkoliv se znali jen několik dní, projevil Jyll už víckrát schopnost velkého vcítění se do mentality Pozemšťanů. Jestliže patní ke kastě vojáků, potom to byl unavený voják, bojovník, který ztratil schopnosti, jimiž se vyznačoval.

„Pojďte, Jylle, je čas vrátit se na můstek a zabývat se Truktanem,“ vyzval svého společníka Rhodan.

Jyll se pohyboval těžkopádně, ale kupodivu nehlučně. „Arkonidan nesouhlasí s vašimi plány,“ poznamenal, když opustili observatoř.

Rhodan se musel zasmát. „Dalo by se říci, že je na palubě CRESTU IV varovatelem. Někdy ale slyší trávu růst.“

„Tomu nerozumím, co je to: slyšet trávu růst?“ zeptal se Jyll.

„To je jen takové úsloví, pusťte to z hlavy,“ řekl Rhodan.

„Vy, Pozemšťané, jste zvláštní,“ povzdechl si Jyll. „Kladu si otázku, ke které kastě byste náleželi, kdybyste se narodili v této galaxii.“

„Jsme příliš mnohostranní než abychom všichni mohli plnit stále stejné úkoly,“ soudil Rhodan. „Kastovní systém by se nám nelíbil.“

„Jsem voják a líbí se mi to," prohlásil Jyll. •= Jsi potomek vojáků, ne voják, v tom je dost podstatný rozdíl, říkal si v duchu Rhodan. Zároveň však obdivoval obratnost s jakou se Skoar pohyboval na palubě CRESTU IV. To musí být vrozené, soudil. Rhodan by rád věděl, zda ty tři tisíce válcovitých lodí tvořily celé loďstvo Skoarů. Jyll na tuto otázku nedokázal odpovědět, odpověď znal patrně jen Skoarto. Skoarto podle všeho musel mít nevyčerpatelné zdroje informací. To byl také jeden z důvodů, proč ho Rhodan chtěl poznat.

V blízkosti čtvrté planety CREST IV znehybněla a volně se vznášela v prostoru. Byli už dost blízko Truktanu, aby přístroje dokázaly zaznamenat mnohé podrobnosti na planetě. Rhodan byl v neustálém spojení s náčelníkem zaměřovačů, majorem Owem Konitzkim. Na obrazovkách se Truktan jevil jako rajská planeta a doposud získané údaje tento dojem pouze potvrzovaly.

Planeta měla průměr 12 828 kilometrů, gravitace činila 1,08 g, kolem své osy se otáčela za sedmadvacet hodin. Měla kyslíkové ovzduší a průměrná teplota činila dvaatřicet stupňů Celsia. Na planetě byly čtyři velké kontinenty, které od sebe dělila rozlehlá moře. Pevninu protkávaly velké řeky. Na rovinách byly veliké a zřejmě úrodné plantáže, které patrně obdělávaly miliony dělníků.

Největší pevnina se podle Skoarů jmenovala Subnordická. Rozlohou odpovídala Asii a zasahovala až do polární oblasti. Pohoří bylo na planetě málo a nebyla vysoká. Nejvyšší se dalo srovnat s pozemskými Alpami.

Rhodan pochopil, proč Truktanu říkali také planeta plantáží. Informace Skoarů, že v kulovité galaxii M87 má každý národ vlastní úkol, byla zřejmě pravdivá. Nejvyšší moc pravděpodobně uzpůsobila vhodné planety danému účelu. Podnebí na Truktanu bylo ideální pro pěstování rostlin všeho druhu a nejspíš tu tedy žil farmářský lid, který se specializoval na zemědělskou produkci.

„Hvězdné mapy Skoarů nelžou," spokojeně konstatoval Rhodan. „Každý vhodný kousíček půdy na Truktanu je obdělán. Tmavé body mezi porosty nemohou být nic jiného než vesnice, kde žijí dělníci z plantáží."

„Co tu pohledáváme?" zeptal se našťavaně Atlan. „Chceš se začít věnovat polním pracím? Není tam nic pro nás."

„Nejsme ještě dost blízko," odporoval Rhodan. „Teprve po průzkumném letu budeme moci říct, zda je tam pro nás něco zajímavého. Mimo to právě tady má být Skoarto."

„Dovedu si představit, co tě sem táhne," Atlan na to. „Věříš Skoarům, že tu existuje kastovní systém a z toho plyne, že tu musí být i nějaká nejvyšší kasta, která ho prosadila."

„Správně," přiznal Rhodan. „Na skoartských lodích jsme našli velmi zajímavé astronomické údaje. Jestliže kasta vojáků disponuje takovými znalostmi, jejich páni musí znát ještě mnohem víc."

Atlan vstal a začal nervózně přecházet

sem a tam po můstku. Byl proti tomu, aby se ztrácel čas a CRESTIV se vystavovala zbytečnému riziku bližším průzkumem. Truktanu. „Hleďáš jen záminku, abys dal průchod své touze po dobrodružství," osočil Rhodana.

Vtom se rádiem ohlásil Tolot z halutské lodi. „Na dalších akcích se nebudeme podílet," oznámil krátce.

„Cože?" zvolal ohromený Rhodan. „Jak tomu mám rozumět, Tolote?"

„Objevíli jsme něco znepokojivého. Nechci teď o tom mluvit, ale pokládáme za těchto okolností za lepší, když ihned opustíme soustavu Truk a převezmeme vnější ochranu."

„Vnější ochranu?" opakoval zaraženě Rhodan. „To je přece pouhá záminka, abyste odsud mohli zmizet, Tolote."

„Teik je historik. Upozornil mě na několik skutečností, které jsem považoval za nemožné." Tolot se dunivě zasmál. „Musíme se tím zabývat, Pozemšťane."

Atlan vrhl na Rhodana výmluvný pohled. Tolotův postoj dával

za pravdu jeho názoru, že by bylo nejlepší soustavu opustit. Rhodan ho však ignoroval.

„Mluvíte v hádankách, Tolote," řekl Velký administrátor. „Neřekl byste nám, o co jde? Považujete za nebezpečné, když se rozletíme k Truktanu?"

„Tady je všechno nebezpečné," vyhnul se přímé odpovědi Tolot. „Vrátíme se, až obhlédneme nejbližší okolí soustavy."

Nejbližší okolí, to byl velmi neurčitý údaj v podmínkách kosmických letů. I vzdálenost 50 světelných let mohla být považována za nejbližší okolí pro loď, pohybující se lineárním prostorem.

„Nemohu vás držet," řekl Rhodan. „Přesto doufám, že nám pomůžete v případě, že bychom se dostali do potíží."

Tolot si dal na čas než odpověděl. Bylo to překvapivé, protože díky svým dvěma mozkům myslel rychleji než Pozemšťané.

„Nikdy jsme vás nezradili, Perry Rhodane," řekl konečně.

Rhodan se kousl do rtu. Ta odpověď byla zase dvojsmyslná. Halut'ané objevili něco, o Čem Pozemšťané dosud nevěděli, byl to však jediný důvod jejich podivného chování? Rhodan si dosud myslel, že Tolota zná tak dobře, jak jen je možné znát příslušníka cizího národa. Teď o tom začínal pochybovat. Obrazovka zhasla, ale na přístroji zaměřovačů mohl sledovat jak se halutská loď vzdaluje ze soustavy Truk. Halut'ané mu nebyli podřízeni ani zavázáni, mohli si tedy dělat, co uznali za vhodné, přesto v sobě musel potlačit pocit rozmrzelosti.

„Existují jen dvě možnosti," řekl Atlan. „Buď varování Halut'anů vezmeme vážně, nebo půjdeme bezhlavě do dalšího dobrodružství a to nás může přijít draho."

„Neuděláme ani to, ani ono," klidně odpověděl Rhodan.

„Nejdříve vyšleme spáče jet, aby prozkoumal povrch planety."

„S kým jste teď mluvil?" zeptal se Jyll s pohledem na tmavou obrazovku normálního rádiového spojení.

Rhodan se překvapeně otočil ke Skoarovi. „S Halut'anem Icho Tolotem, který nás doprovází v malé kosmické lodi. Proč se

ptáte?"

„Byl jsem na druhé straně můstku a neviděl jsem dobře, s kým mluvíte. Když mě váš partner zaujal, vypnul jste přístroj," vysvětlil Jyll.

„Ale proč vás Tolot zaujal?" vyzvídal Rhodan.

„Mě zajímá všechno," odpověděl záhadně Jyll. „Pro vojáka je každá cizí bytost potenciálním nepřítelem, proto se o vašeho přítele musím zajímat."

Rhodan měl dojem, že Jyll vědomě lže, ale proč? Zmateně potřásl hlavou. Copak už ztratil schopnost vyvozovat logické závěry z událostí?

„Co si myslíte o Truktanu, Jylle?" zeptal se Roi Danton. „Máte dojem, ze je účelné zabývat se tímto světem?"

Jyll vydal jakýsi zvuk, který u Skoarů nahrazoval smích.

„Účelné? Skoarto nás tam čeká a vy se nás ptáte, zda je účelné se tím světem zabývat?"

„Rozhodně však nejdříve provedeme průzkum," oznámil Rhodan. „Major Čaj Kulu s mutanty Čubajem a Marshallem provedou průzkum na spáče jetu."

„Také Gucky bude ovšem na palubě!" ozval se vysoký hlásek.

„Chudáček si zaslouží změnu."

„Dobrá, maličký," souhlasil Rhodan. „Během průzkumného letu mnoho škody natropit nemůžeš. Ale pamatuj, žádné výlety na vlastní pěst!"

„Mně nikdo nemusí říkat, jak se mám chovat," ohradil se myšob. „V tomhle ohledu předčím celou posádku CRESTU IV svým přirozeným talentem."

Když se nedočkal Žádné odezvy na své prohlášení, rozkřikl se:

„Nebo mi nevěříte?" !

„Tak je to přece pravda," zamumlal nadporučík José Alcara.

„Co je pravda?" výbojně se zeptal Gucky",

„Ze máš dostat rád," odpověděl nadporučík tiše, jako když prozrazuje velké tajemství.

„Jaký rád?" hned se zajímal myšob.

, „Rád velkého vychloubala a nevychované," zněla odpověď.

„Jen počkej, až budeme sami," vybuchl Gucky. „To si tě podržím pěkně u stropu. Teď mám jiné věci na práci. Ostatně jsou mi řady naprosto fuk, ne jako někomu..."

Spáče jet majora Čaje Kulua byl vybaven novým deflektorem, chránícím stroj před zaměřením. Tento přístroj dovoľoval spáče jetu přiblížit se i k nejvýkonnějším zaměřovacím zařízením bez nebezpečí, že by byl odhalen. Diskovitá malá loď byla proto určena ke zvlášť důležitým průzkumným letům.

Perry Rhodan majorovi zakázal přistání. Chtěl se nejdříve důkladně seznámit s poměry na planetě, než vyšle další člun, aby přistál někde v horách Truktanu.

Čaj Kulu, který pozorně sledoval obrazovku, nikde neobjevil ani stopu po kosmických lodích. CREST IV se zatím ukryla ve stínu čtvrté planety.

„Jsem si jistý, že nás na naší výpravě nikdo nepřepadne," řekl John Marshall. „Zdá se, že i nejsou ani hlídkové lodě, ani žádný kosmodrom. Vládcí planety patrně nepředpokládají, že by na ně mohl někdo zaútočit."

„Jsou i jiné způsoby obrany," připomněl Ras Čubaj. „Jestli jsou na planetě pozemní obranná zařízení, poznáme teprve při průzkumu zblízka."

Major micky poslouchal rozhovor mutantů. Byli mnohem starší a zkušenější než on, ale i pro ně byl Truktan záhadou. Snad proto ho jejich přítomnost nijak netížila.

„Skoarové mluvili o tom, že na Truktanu je nějaká mohutná pevnost," vzpomněl si Marshall. „Jsem zvědavý, jestli je to pouhá legenda, nebo tu něco takového skutečně objevíme."

„Máte z toho strach," poznamenal Gucky.

Major Kulu se pousmál. Ty zprávy byly tři sta let staré a nejspíš i tehdy to byly pouhé legendy. Kulu zapojil automatické řízení a zvedl se.

„Co máte v úmyslu, majore?" zeptal se Marshall.

„Chci prověřit přijímače," vysvětlil obrovitý černocho. „Nerad

bych, abychom měli nějaké potíže, když se dostaneme k cíli." Přístroje fungovaly bezvadně a major se opět posadil. Byli stále ještě 850 tisíc kilometrů od Truktanu.

„Doufám, že budou stačit dva nebo tři oblety," řekl Marshall. „Zvláštní pozornost musíme věnovat subnordickému kontinentu, protože se velmi často vyskytuje ve skoarských zprávách."

Kulu si ovšem nemyslel, že objeví něco zvlášť pozoruhodného. Vyprávění Skoarů považoval za přehnaná a nevěřil, že by Skoarto vůbec existoval. Podezíral Skoary z toho, že vědomě přehánějí, aby vzbudili zájem Pozemšťanů.

Z větší blízkosti vypadal povrch planety jako šachovnice. Byl rozdělený do Čtvercových polí, na kterých rostly různé rostliny. Kulu nyní mohl rozeznat mraky, které mu připomínaly plachty. Jeho pozornost polevila, protože vzpomínky ho zanesly zpět na Zem. Vzpomínat na domov však nebylo dobré.

„Krásný pohled, připomíná mi Zemi," řekl Čubaj, který si stoupl vedle majora.

„Právě jsem se donutil, abych zahnal vzpomínky," řekl zlostně Kulu.

„Rozumím vám," řekl teleportér. „Zapomenout na minulost se nám ale stejně nikdy nepodaří."

Ano, je (o nemožné, říkal si Kulu. A pro Nesmrtelného je to ještě těžší než pro mě, protože jeho vzpomínky sahají až do doby prvních kosmických letů.

O několik minut později major zavedl spáče jet na oběžnou dráhu kolem Truktanu. Byli nyní vzdáleni od povrchu asi 1700 kilometrů. Na speciálních obrazovkách, propojených s kamerami, mohli zřetelně rozlišit všechny jednotlivosti. Takřka všechny plantáže měly tvar velkých pravoúhelníků. Po silnicích mezi nimi se pohybovaly velké stroje, patrně kombajny. Ke každé plantáži patřilo několik velkých budov. Zpravidla tam byla jedna věž, asi silo, a několik rozlehlých plochých staveb, nejspíš obydlí dělníků a haly, kde stály stroje. Na polích pracovali příslušníci různých národů. Nejčastěji bylo

vidět bytosti s modrou kůží. Podrobnosti o jejich vzhledu bylo možné zjistit teprve při detailním vyhodnocení snímků.

Když přelétali moře, Kulu vyměnil kazety. Nyní se blížili k subnordickému kontinentu.

Ačkoliv planeta vypadala mírumilovně a nezavdávala příčiny k obavám, Kulu pocíťoval vzrůstající neklid. Připadalo mu to, jako kdyby otevřel kufr s šatstvem a najednou se díval na dvojité dno a nevěděl, co se v té skrýši skrývá.

Kulu přivřel oči a pozorně se díval na obrazovku. Teď viděl ve velkém zvětšení Část plochého pobřeží. Barva písku se měnila od světle žluté až po hnědou. Na pláž dopadaly až metrové vlny. Tmavé zbarvení písku jasně ukazovalo, až kam voda dosahovala.

Pole začínala pouhých dvě stě metrů od čáry přílivu. Půda tu byla méně úrodná a pěstovaly se zde nenáročné plodiny. Už na první pohled se značně lišily od těch, které viděli na jiných kontinentech.

Spáče jet zpomalil a major opět začal snímat povrch. Budovy, které tady viděli, se naopak ničím nelišily od těch na jiných světadílech. Také zde nejčastěji pracovaly bytosti s modrou kůží. Kulu začínal nabývat dojmu, že působí především jako dozorcí nad ostatními, kteří vykonávali všechny těžší práce.

Tady poprvé uviděl také kombajn v akci. Zanechával za sebou mračna prachu, která zakrývala dělníky, rojící se kolem stroje. V této části Truktanu se blížilo poledne, slunce bylo vysoko a vzduch se chvěl žárem. Kuluovo vědomí ztěžklo, byl unavený dlouhým pozorováním obrazovky. Automaticky vyměnil kazety. 1 Krajina pod ním jako by v sobě nesla nějakou neurčitou hrozbu, temné neštěstí jako by se ukrývalo v krátkých stínech domů a pod jednotlivými vysokými stromy. Kulu s představami bojoval, protože rozum mu říkal, že pro ně nemá nejmenší důvod. Byl však zvědavý, jestli také ostatní cítí tu nepochopitelnou tíseň. Ohlédl se. Oba mutanti vypadali vážně, jako dva obhájci, kteří se právě rozhodli převzít

beznadějný případ. Případ pěti tisíc nezvěstných, říkal si major. Čím hlouběji do vnitrozemí letěli, tím barevnější byla krajina pod nimi. Byl to utěšený pohled na vzkvétající zem.

„Myslím, že si můžeme další oblety ušetřit," řekl Marshall. „Na tomto světě to všude vypadá stejně." O několik vteřin později objevili pevnost.

2.

Pevnost stála na kopci asi pět set metrů vysokém na sever od protáhlého horského hřbetu a na jih od skoro pět kilometrů široké řeky. Na západě a východě tvořily strmé svahy přirozenou ochranu pevností. Tam, kde pevnost nebyla chráněna přirozenými překážkami, se až k horám táhly osady. Mohutná řeka ústila dvacet kilometrů na západ od pevnosti do rovníkového more. Mezi řekou a jižními svahy pevnosti byl vybudován kosmodrom. Přistávací plocha byla dvacet kilometrů dlouhá a patnáct kilometrů široká. Na severní straně stály různé budovy, převážně nízké, patrně skladiště. Bylo tu však i několik věžovitých staveb. Za těmito budovami bylo sídliště pro osazenstvo kosmodromu.

Kulu věnoval kosmodromu jen zběžnou pozornost, zajímala ho především samotná pevnost. Ve srovnání s ní všechno ostatní kosmodrom, řeka, plantáže vypadalo malé a bezvýznamné. Major si však byl jistý, že pevnost dominovala nejen svému okolí, ale celému kontinentu, ba celé planetě. Cokoli se na planetě dělo, se mohlo dít jen proto, že to páni pevnosti dovolili.

Mamutí stavby zabíraly plochu 30 x 30 kilometrů. Sto metrů vysoké ocelové zdi ohraničovaly celý komplex jako středověké městské hradby. Budovy uvnitř těchto hradeb vypadaly shora podivně pokřiveně. Všechny byly postavené z namodrale Červeného lesklého materiálu, který připomínal terkonitovou ocel. Zdálo se, že každá budova byla navržena jiným architektem. V tomto ocelovém městě neexistovaly dvě stejné stavby. Byly tu

ploché haly, kopule, věže, některé z nich propojené visutými mosty. Přes tuto rozmanitost bylo jasné, že stavitelé neplýtvali časem na zbytečnosti, všechno mělo svůj účel.

Přístroje nepřetržitě chrlily údaje, které dokazovaly, že v pevnosti jsou různá energetická a obranná zařízení.

Kulu napočítal v pevnosti dva tisíce dělových kopulí, rozmístěných rovnoměrně po celé ploše. Dalším obranným zařízením byl zelenomodře světélkující štít, který připomínal HD-štíty pozemských lodí.

„Vidíte ty věže?“ zeptal se Marshall. „Musí měřit nejméně osm set metrů.“

Kuluovi připadal mutantův hlas podivně křehký. Sám si už také lámal hlavu nad tím, k čemu ty vysokánské věže mohou sloužit. Ze spáče jetu viděli všechny stavby v pevnosti jako skrz vodní tříšť. Dodávalo to pohledu přímo pohádkový nádech. Major si nedokázal představit, že by se ta pevnost stavěla po celá desetiletí, ba staletí. Měl dojem, že se musela najednou celá vynořit ze země, když nějaký mág udeřil kouzelnou hůlkou o skálu. Spolu s náhorní rovinou, na které stála, se zdála být inkarnací všech kdysi zemí pohlcených světů: Říše mrtvých indiánských legend, El Dorada, snu všech rytířů štěstěny, Olympu, sídla mocných bohů a bezpočtu dalších ze všech pohádek a pověstí.

Tyto úvahy nebránily Kuluovi dělat svou práci. Pořídil více snímků pevnosti než celého zbytku planety dohromady.

„Co si o tom myslíte, Rasi?“ zeptal se Marshall teleportéra.

„Působivé,“ odpověděl klidně Čubaj. „Nevzpomínám si, že bych někdy někde viděl něco podobného. Pravděpodobně je ta pevnost nedobytná.“

„Tak to ne,“ vmísil se do rozmluvy Gucky. „Už se nemohu dívat jak uctivě zíráte na obrazovku. Kdyby sis dal práci, Rasi, určitě by sis vzpomněl, že jsi v životě videí nejméně stovku věcí stejně nebezpečných jako tohle dílo.“

„Snad,“ připustil Ras, ale přesvědčený o tom zřejmě nebyl.

„Fascinuje nás pouze kontrast mezi poklidem plantáží a touto pevností," rozváděl svou myšlenku Gucky. „Pevnost je v této zemi anachronismem a nikdo z nás nečekal, že by právě zde mohla být. Hodila by se do nějakých drsných velehor. Ve skutečnosti se ničím zvlášť neliší od stovek podobných komplexů."

„Jen nedělej žádné hlouposti, maličký!" zvolal Marshall a vyskočil.

Toto varování však přišlo pozdě. Gucky se stačil teleportovat. Kulu okamžitě zastavil stroj a tázavě se podíval na Marshalla.

„Teleportoval se do pevnosti," vztekal se Marshall. „A to proti Rhodanovu..."

Nedomluvil. Gucky se v tom okamžiku opět zhmotnil a svíjel se v bolestech na podlaze. Marshall se nad ním sklonil a začal mu uvolňovat ochranný oděv.

„No tak, maličký!" zavolal na něho. „Co se stalo?"

Gucky zaječel tak, že se Kulu zděsil.

„Patrně byl Gucky odhozen zpět ochranným štítem pevnosti," usoudil Marshall. „Doufejme, že při tom nebyl nějak vážně, raněn."

Gucky náhle umkl a jeho tělo se napjalo.

„Je... je..." zeptal se Kulu a slovo mrtvý nedokázal vyslovit. I tak mu rozuměli.

„Jenom omdlel," konstatoval Marshall. „Doufám, že se brzy probere, Í když bude ještě pár hodin zcela vyčerpaný."

„Proč to udělal?" zamumlal Ras. „Jsme sice zvyklí, že jedná na vlastní pěst, ale ne aby takto ignoroval Rhodanův rozkaz."

„Chtěl nás přesvědčit, že ta pevnost není nic mimořádného," usoudil Marshall. „Třeba si chtěl něco dokázat i sám sobě. To je znamení, že má strach. Pohled na tu pevnost ho znejistil."

„Všichni jsme ztratili jistotu," konstatoval Ras.

„Víme aspoň jedno: skrz ten štít se teleportér nedostane," prohlásil Marshall. „Máte už dost záběrů, majore?"

Černoch ukázal tři natočené kazety. „To jsou jen ty s pevností,

myslím, že to stačí," řekl major.

Marshall přikývl. „Vracíme se, zamiřte ke CRESTU IV, majore," rozhodl.

Rhodan zamyšleně hleděl na zvětšenou fotografii, kterou držel v ruce. Potom ji odložil na stůl a poněkud ustoupil. Při velkém zvětšení bylo jasně patrné, že zachycené bytosti jsou humanoidi.

„Jste si jisti, že ty bytosti jsou dozorcí?" zeptal se obou mutantů.

„Z našich pozorování vyplývá, že modrokožci dohlížejí na práci ostatních bytostí," řekl Marshall a Ras přikývl. „Nikde jsme neviděli, že by sami pracovali."

Rhodan se oběma rukama opřel o stůl.

„Jejich těla jsou k nerozeznání od lidských," poznamenal Atlan, který stál na protější straně stolu a prohlížel obrazy se směsí nechuti a zájmu.

„Mají špičaté uši," oponoval Roi Danton, který stál Rhodanovi po boku. „Navíc jsou šikmoocí a místo zubů mají dvě řady jakýchsi vroubkovaných kostí."

„Jednomu nerozumím," řekl Atlan. „Proč se nejvíce zajímáte právě o tuto fotografii? Já bych se vsadil, že vás budou víc zajímat snímky pevnosti."

„Pevnost mě velice zajímá," odpověděl s úsměvem Rhodan. „Zvlášť od chvíle, kde se ukázalo, že se tam nedá teleportovat. Jestliže jsou modrokožci vůdčí inteligencí na planetě, potom vede cesta do pevnosti pouze přes ně."

„Chceš tím říci, že hodláš proniknout do pevnosti?" zděsil se Atlan.

„Nikdo do ní nemůže proniknout!" řekl kdosi v centrálním idiomu.

Rhodan se otočil. „Pojďte sem, Jylle Ahnte Aymare. Právě jsme dostali z laboratoře nové zvětšení," vyzval Skoara.

„Už jsem je viděl," řekl Jyll. „Jsou to obrazy, které

rozechvívají srdce starého vojáka. Obávám se, že musíme obětovat své životy v boji za Skoarta."

„Zatím není jisté, že budeme bojovat," řekl odmítavě Atlan.

„Dokud neprovedeme důkladnější průzkum, nebudeme riskovat přiblížení se k Truktanu."

Na můstek vstoupil mladý specialista s dvaceti dalšími zvětšeninami. Jednu z nich vytáhl a položil na stůl.

„Prohlédněte si kosmodrom, pane," řekl mladík a prstem ukázal na roh snímku.

„Kosmická loď!" zvolal Rhodan. „O tom jste mi nic neřekli, Johne."

„Neviděli jsme ji," vysvětlil Marshall. „Pravděpodobně jsme se příliš soustředili na pevnost. Kuluji zabral náhodou."

Odborník položil na stůl další zvětšeninu. „Okamžitě jsme z toho záběru pořídili další zvětšeninu," komentoval to. „Na ní je jasně vidět, že jde o válcovitou loď, která se ničím neliší od lodí Skoarů. Všechno také nasvědčuje tomu, že loď byla sestřelena. Na trupu jsou jasné viditelné průstřely od energetických zbraní."

„Skoartova loď," zamumlal Jyll uctivě, přistoupil ke stolu a přikryl zobrazení lodi dlaní, jako kdyby chtěl tímto způsobem navázat kontakt se svým vrchním velitelem.

Rhodana napadlo, že zpráva, kterou zachytili, pocházela z této lodi. Skoarto byl zřejmě donucen k přistání na Truktanu. Otázkou zůstávalo, zda je dosud na palubě sestřelené lodi.

„Je jisté, že Skoarto je na Truktanu a je v nebezpečí," řekl pevně Jyll. „Musíme mu pomoci."

Rhodan usilovně přemýšlel. Rozhodně se nechtěl vracet. Zajímal ho již nejen Skoarto, ale i obyvatelé pevnosti. Tušil, že jsou na stopě mocných bytostí, které by jim mohly případně pomoci. To stálo za riziko. Šlo tedy o to, jak vysadit na Truktanu několik mužů a provést důkladný průzkum tak, aby nebyli odhaleni.

Rhodan opět sáhl po snímku s modrokožci a pozorně studoval

cizí obličej.

„Potřebujeme zajatce!“ řekl konečně.

3.

V noci vypadají všechny planety stejně, myslel si Kulu. Bylo cosi potěšujícího v pomyslení, že tma skryje krásu i ošklivost, dobré i zlé.

Čaj Kulu opět seděl v pilotním křesle své ho spáče jetu. Spolu s ním tu byli John Marshall, Ralf Marten a dva specialisté. Diskovitá loď visela nehybně tři sta metrů nad povrchem planety. Detektor byl zapnutý, ale major přesto stále pozoroval přístroje, protože musel počítat s odhalením.

Truktan neměl žádnou oběžnici, ale světlo hvězd bylo dostatečné, aby posádka mohla rozeznávat obrysy předmětů na povrchu. Nyní se nacházeli nad plantážemi subnordického kontinentu. Jejich úkolem však nebylo pořizovat snímky, měli se zmocnit zajatce z rad modrokožců.

Marshall a holohlavý Malvas, jeden z odborníků, měli na sobě bojové kombinézy s létacími aparáty ve kterých mohli kdykoliv opustit spáče jet. Oba měli u sebe i speciální výstroj, zahrnující mikrodeflektor a nejrůznější narkotizační zbraně.

„Vzpomeňte si na Rhodanův rozkaz,“ řekl Marshall, kterého Kulu považoval za nejklidnějšího člověka, co kdy poznal. „Jestliže se Malvas a já dostaneme do potíží, okamžitě odletíte a nebudete se o nás starat.“

Marshall chápal, že pro majora bude těžké odstartovat, když jsou jeho druzi v ohrožení, a nemýlil se. „Znám ten rozkaz,“ řekl vzdorovitě Kulu aniž by odtrhl pohled od obrazovky.

Kdesi tam dole byli modrokožci i jiné bytosti. Teď odpočívali nebo se věnovali zábavě. Kulu se pousmál tomuto svému nápadu. Bylo překvapivé, jak automaticky přenášel lidské zvyklosti na ostatní inteligentní bytosti. Měl by si již uvědomit, že na plantážích se možná pracuje i v noci.

„Jakmile zajmeme nějakého modrokožce a dopravíme ho sem,

vracíme se," řekl Marshall.

„Kéž by to bylo tak jednoduché, jak to zní," poznamenal Malvas.

Kulu viděl tohoto malého, holohlavého muže poprvé. Jeho přítomnost na CRESTU IV se projevovala pouze v plynulém toku dat z jeho laboratoře. Zdálo se však, že z ní vůbec nevychází. Major nechápal, co ho přimělo zúčastnit se této akce.

„Otevřete výstupní komoru," přerušil jeho úvahy Marshallův hlas.

Kulu záviděl Malvasovi, rád by šel s Marshallem, ale nemohl. Věděl, že Rhodanův plán získat zajatce je riskantní, ale bylo mu jasné, že bez toho se o tomto světě o mnoho více nedovědí. Komora se otevřela a dovnitř začal proudit chladný noční vzduch. Přístroje již dávno potvrdily, že je pro Pozemšťany dýchatelný.

„Spojíme se s vámi pouze v případě nouze," řekl Marshall než vstoupil do komory. „Možná nám to bude trvat dost dlouho, takže nemějte zbytečné obavy."

• Já jsem nervózní už teď, konstatoval v duchu Kulu. Potom uslyšel podivný zvuk, jako když někdo škrábe kov. To se asi Marshallovy boty otřely o práh výstupní komory, když vyskakoval. . .

Pro Marshalla nebylo snadné rozlišit jednotlivé mentální projevy v proudu, který díky svým parapsychickým schopnostem zachycoval. Doufal však, že se mu to podaří. Cítil uspokojení pracovníků, kteří odvedli dobře svou práci a nyní spali ve svých noclehárnách. Do toho se mísilo napětí těch, na které nějaké úkoly čekaly. Zachycoval však i neochabující bdělost modrokožců.

„Bude těžké chytit modrokožce," řekl Malvasovi, který letěl vedle. „Jsou ostražití i v noci. Pokud mě smysly neklamou, bydlí zvlášť a drží stráž."

„S tím musíme počítat," odpověděl Malvas a na okamžik

zapnul infrazaměřovač. „Nalevo od nás se pohybují tři bytosti, předpokládám, že jsou to dozorcí na obchůzce.”

Marshall přemýšlel. Napadnout tři modrokožce najednou by bylo příliš nebezpečné. Zmizení tří osob by také vyvolalo nežádoucí pozornost. „Musíme to zkusit z druhé strany budovy. I to je nebezpečné, musíme však najít nějakého samotného modrokožce,” řekl.

Malvas mlčel. Kulu je bude se spáče jetém stále sledovat, aby se mohli kdykoliv bleskurychle stáhnout.

Z ubytovny dělníků k nim doléhaly různé zvuky. Z mentálních impulsů, které Marshall stačil zachytit, soudil, že plantážní dělníci jsou spokojeni se svým osudem. Mysleli hlavně na práci. Marshall zaznamenal i jiné pocity, ale kupodivu nikdo nemyslel na pevnost ani na Skoarta.

Marshall doufal, že u dozorců to bude jiné. Jejich obydlí leželo na druhé straně plantáže, netroufal si však letět až k němu, protože bylo možné, že disponují zaměřovacími přístroji.

„Slyšíte?” zeptal se Malvas. „Zní to jako hudba.”

Marshall to vnímal jako směs tónů, vyluzovaných nějakými neznámými nástroji. Neznělo to melodicky, ale bylo to působivé.

„Jsem rád, že tu nejsem sám,” řekl Malvas. „Tohle vytí je snad určené k tomu, aby vyděsilo každou klidnou mysl.”

„Zapněte znovu zaměřovač!” rozkázal Marshall.

Na obrazovce infrazaměřovače spatřil řadu postav rytmicky se pohybujících sem a tam. „Oni tančí, patrně mají důvod k oslavě,” konstatoval Malvas.

Letěli dál a hudba zněla stále tišeji.

„Jsem rád, že se nebudeme muset vracet stejnou cestou,” řekl s úlevou Malvas. „Hodně jsem slyšel o hypnotických zpěvech, ale příliš jsem tomu nevěřil do této chvíle.”

„Nesmysl,” namítl rychle Marshall. „Nenamlouvejte si nic podobného. Tahle hudba může pro pracovníky na plantážích znamenat třeba to, co pro nás vánoční koledy.”

Malvas neodpověděl, ale Marshall vytušil, že ho zdaleka nepřesvědčil. Ostatně i on sám se jen těžko vymaňoval z vlivu té hudby. Chvilí si dokonce zahrával s myšlenkou přistát vedle tanečníků a zatančit si s nimi. Z dálky ovšem zněla jako cvrkot nesčíslných cvrčků.

„Co teď?“ zeptal se Malvas. „Na zaměřovači nikoho nevidím.“ „Také tu nevnímám žádné impulsy,“ řekl Marshall. „Poletíme směrem k pevnosti. Jsem přesvědčený, že někde na nějakého osamělého modrokožce narazíme.“

Malvas si povzdechl. Marshall si pomyslel, že by možná měl nahlédnout proti svému přesvědčení do mysli svého partnera. Věděl o něm jen málo, ale Rhodan ho pro tuto akci vybral a to by mělo jako doporučení stačit.

„Myslím, že právě pátráte v mé mysli,“ nečekaně řekl Malvas. Toto konstatování neznělo jako výpad, Marshall však postřehl podtón rezignace, který dobře znal. Lidé věděli, že nemohou před mutanty své myšlenky utajit, pokud nebyli mentálně stabilizováni. A to byl málokdo.

„Uvažoval jsem o tom, ale neudělal jsem to,“ přiznal Marshall.

„No prosím,“ zavrčel Malvas. „Jsem váš partner a musíte na mě spoléhat. Letíme v noci nad cizí planetou a vy máte možnost se o mé spolehlivosti přesvědčit. Je pochopitelné, že to uděláte.“

Specialistův výbuch Marshalla nepřekvapil. Malvas byl nervózní. Ani ne tak ze strachu jako z pocitu, že Marshall s ním může být nespokojený.

„Poslouchejte,“ řekl Marshall, „říkám vám, že se vašimi myšlenkami nebudu zabývat.“

„Věřím vám,“ řekl klidně Malvas.

Zaměřovač objevil zatím jen několik drobných zvířátek, která vylezla v noci ze svých děr, aby získala svou část sklizně.

Potom dva silné impulsy ohlásily větší bytosti.

„Vsadil bych se, že jsou to dozorcí,“ řekl Marshall. „Nevíme, jestli ještě budeme mít takovou šanci.“

„Jsou ale dva," připomněl Malvas.

Během jejich hovoru se však cizinci rozdělili. Jeden zůstal stát, kdežto druhý šel směrem k ubytovně.

„Jestli to jsou opravdu modrokožci, potom máme neuvěřitelné štěstí," zamumlal Marshall. „Musíme se na ně podívat zblízka." Za okamžik se přesvědčili, že opravdu mají štěstí. Z bezprostřední blízkosti poznali, že se nepochybně jedná o dozorce. Zdálo se, že Truktanec netuší, že je v nebezpečí. Stál nehybně na mezi plantážemi.

„Vydržte!" zašeptal Marshall. „Musíme počkat, až ten druhý bude dost daleko."

Náhle hudba u ubytoven utichla. Rozhostilo se hluboké ticho takže Marshall měl obavu, že dozorce zaslechne sotva slyšitelný šumot létacího aparátu.

Proč přestali hrát? ptal se sám sebe Marshall. Objevili snad spáče jeti Marshall se pokoušel napojit se na myšlení dozorců. Byli zřejmě zmatení a snažili se dospět k nějakému rozhodnutí. Marshall měl dojem, že váhají mezi tím, zda mají podniknout ještě nějaký kontrolní pokus nebo se stáhnout do svých příbytků. Bylo nemožné odhadnout, jak dlouho ještě bude trvat toto rozhodování. Je důvodem tohoto zmatku objevení spáče jetu?

Marshall cítil, že jeho nervy jsou napjaté k prasknutí. Je to past, myslel si.

Potom uslyšel kroky modrokožce, který se probral ze své strnulosti a vykročil.

„Budeme ho sledovat!" pošeptal Marshall Malvasovi.

Modrokožec byl zřejmě rozhodnutý ještě jednou obhlédnout svůj úsek, protože se vzdaloval od obydlí.

Náhle Marshall uslyšel ve sluchátkách nějaké praskání a skoro současně se ho Malvas zeptal: „Slyšel jste to také?"

„Někdo vyslal krátkou rádiovou zprávu," usoudil Marshall.

„Byl to ten modrokožec pod námi," doplnil Malvas. „Impuls mohl vycházet pouze od něho a jednalo se o nějaký krátký

kód."

Marshall uvažoval, zda impuls nebyl vyslán z budovy, uvědomil si však, že Malvas má u sebe náramkový zaměřovač a tak je schopný lépe určit místo, odkud byl vyslán. „Že by volání o pomoc?" zeptal se Marshall.

K jeho překvapení se specialista zachechtal.

„Co má znamenat ten výbuch veselí?" zeptal se ostře.

Malvas se okamžitě ovládl. „Domnívám se, že jde o kontrolní signál," řekl věcně.

„Kontrolní signál? Co máte na mysli?" chtěl vědět Marshall.

„Tady na plantážích jsou modrokožci panskou kastou," odpověděl Malvas. „Ale jak je tomu v pevnosti? Dokáží si představit, že tam žijí bytosti jim nadřazené. Třeba dozorce kontrolují tak, že jim dávají kontrolní přístroje."

„Možná máte pravdu," připustil Marshall. „To by znamenalo, že tento impuls musí v dohledné době vyslat opět."

„Každou hodinu nebo každé tři hodiny, kdoví," souhlasil Malvas.

„Tak dlouho čekat nemůžeme," prohlásil Marshall. „Nejpozději za hodinu musíme být zpátky na palubě spáče jetu."

„Major Kulu letí přímo nad námi," připomněl specialista. „Ví, že nejsme ohroženi. Máme tedy ještě trochu Času."

Marshall se odmlčel. Velmi rád by využil této jedinečné šance a osamělého dozorce zajal. Na druhou stranu chápal, že by bylo užitečné předem se dovědět více o kontrolním zařízení a jeho funkcích. „Počkáme Čtvrt hodiny," rozhodl konečně.

I když se čtvrt hodina zdá být krátká doba, pro oba muže to byla zkouška trpělivosti. Marshallovi se zdálo, že uplynuly už hodiny a oni stále ještě sledovali dozorce na jeho obchůzce. Další impuls muž vyslal po sedmnácti minutách a třiadvaceti vteřinách od prvního.

„Myslím, že teď přišel náš čas," řekl Marshall.

„Ten chlapík tam dole mi už připadá důvěrně známý," řekl zamyšleně Malvas.

„A myšlenka, že ho teď máme unést mi připadá divná.“

Marshall vytáhl paralyzátor z pouzdra a pomalu začal klesat. Nedíval se na Malvase, byl si jistý, že ho bude následovat. Když byl tak blízko své oběti, že jasné rozeznával obrysy postavy, stiskl spoušť.

Dozorce ztuhl, jako kdyby narazil na neviditelnou zeď. Jednu chvíli měl Marshall dojem, že začne křičet, ale jediný zvuk, který uslyšel, byl tichý vzdech. Potom uviděl Malvase, který přistál vedle paralyzovaného právě včas, aby stačil zachytit padající tělo. Marshall přistál vedle specialisty.

„Vezmeme ho pod pažemi a odneseme ho na palubu spáče jetu,“ řekl Marshall.

„Nevěřil jsem, že to bude tak snadné,“ poznamenal Malvas.

„Tak buďte rád,“ řekl Marshall, ale Malvas se neměl k Čínu.

„Co je vám?“ zeptal se netrpělivě mutant. „Chcete čekat, až se tu objeví další dozorce? Pospěšte si.“

„Vysílačka,“ připomněl Malvas. „Musíme se postarat o to, aby za sedmnáct minut znovu vyslala impuls. Doufáme, že pracuje automaticky.“

„Máte pravdu, musíme ji tu nechat,“ souhlasil telepat. „Kde ji může mít?“

Malvas prohledal nehybnou postavu, ale neobjevil nic, až na deset centimetrů Široký pás. Vpředu měl kulatou přezku s hladkým povrchem. „Pás!“ vykřikl vítězoslavně. Doufal, že splní svůj úkol i když jeho nositel nebude nablízku.

„Schovejte ho v porostu!“ rozkázal Marshall. „Třeba ho budeme ještě potřebovat.“

Malvas rozkaz provedl, rychle se vrátil a oba muži se chopili modrokožce. Zanedlouho byli opět na palubě spáče jetu. Únos dozorce proběhl bez potíží.

Modrokožec měl na sobě krátkou, hnědou plátěnou suknici sahající ke kolenům a širokou halenu ze stejné látky. Normálně byla přepásána, ale pás únosci museli zajatci odebrat a zanechat na Truktanu. Na nohou měl sandály upevněné

řemínky, které obtáčely nohu až do poloviny lýtek. Neměl u sebe žádné zbraně ani jiné předměty. Ležel nyní ve sklopeném pneumatickém křesle na můstku CRESTU IV. Pečoval o něho sugestor Kitaj Išibaši a kolem stáli důstojníci a mutanti v čele s Rhodanem a Allanem.

„Můžeme začít s výsledkem," oznámil Išibaši. „Je zhyponotizovaný."

Rhodan přikývl a přistoupil těsně k zajatci. Napadlo ho, jak málo se jeho obličej podobá lidskému, ačkoliv uspořádání očí, nosu, úst je naprosto stejné. Špičaté uši a dravci zuby dodávaly zajatci démonický vzhled.

„Rozumíš mi?" zeptal se Rhodan.

Zajatcovy rty se pohnuly a vyšla z nich sotva slyšitelná odpověď v centrálním idiomu. Zajatec rozuměl.

„Jak se jmenuješ?"

„Arkh Trol," ochotně odpověděl Truktanec.

Rhodan se zamyšleně díval na Trolův strnulý obličej. Příčilo se mu získávat informace tímto způsobem, věděl však, že nemá jinou možnost. Musel se dovědět víc o galaxii M87 a zdejších národech, chtěli někdy dopravit CREST IV zpět do Mléčné dráhy. Nyní bylo nutné především rozluštit hádanku Skoarta a pevnosti na Truktanu.

„Jaké úkoly na plantážích plníš, Arkh Trole?" zeptal se Rhodan.

„Jsem dohlížitel, dohlížím na dělníky, kteří sklízejí a kontrolují stroje."

„Obvykle nosíš pás, vzpomínáš si na ten pás?"

„Ano," řekl tiše Trol.

„Zjistili jsme, že ten pás v pravidelných intervalech vysílá nějaký signál. Je to tak?"

„Ano."

„Můžeš nám vysvětlit, jaké funkce ten pás má?"

„Impuls zachytí automatická stanice a vyhodnotí ho," sdělil modrokožec. „Impuls obsahuje údaje o mé rasové příslušnosti,

mé hodnosti a mém čísle. Tímto způsobem se snadno zjistí, zda se zdržuji ve své pracovní oblasti."

Rhodan si bezděky oddechl. Kdyby Marshall a Malvas nezanedali pás na planetě, byl by Trolův únos již dávno odhalen.

„Jsi tedy zodpovědný jiným bytostem?" pokračoval Rhodan ve výslechu.

„Ano," odpověděl Arkh Trol.

„Kdo jsou tví představení?"

Dohlížitel neodpověděl. Rhodan se obrátil na sugestora, ale ten jen pokrčil rameny.

„Tví páni se zdržují v pevnosti?" zkusil to Rhodan trochu jinak.

„Ano," odpověděl ochotně Trol.

„Jak vypadají?"

. Rhodan opět nedostal odpověď. Zřejmě v zajatcově mozku existovala nějaká bariéra, která mu bránila podávat určité informace. Rhodan pokračoval ve vyptávání, ale jakmile se zeptal na pevnost, modrokožec přestal odpovídat. Naopak o plantážích se dověděl vše, na co se ptal a mohl si nyní udělat jasný obrázek o tom, jak se tam žilo a pracovalo.

„Víš, kdo je to Skoarto?" zeptal se Rhodan.

„Ano, je to vrchní velitel Skoarů," odpověděl bez váhání Trol.

„Zdržuje se Skoarto na Truktanu? Přiletěl na lodi, která je na kosmodromu?"

Na tyto otázky však už podle očekávání nedostal odpověď.

„Nemá to smysl," řekl Atlanovi. „V Trolově mozku je něco, co mu znemožňuje mluvit o jistých věcech. Nechci se pokoušet prolomit tyto zábrany, protože by se mohlo stát, že by při tom zešílel nebo dokonce zemřel."

„Zajetí modrokožce nám tedy nic nepřineslo, je to nezdar," řekl zamračeně Atlan. „Nic jsi se nedověděl a doufám, že teď konečně tuto sluneční soustavu opustíme."

„Výslech, to není to jediné, kvůli Čemu jsem nařídil únos tohoto muže," oznámil Rhodan. „Mám s ním ještě jiné plány."

„Snad ho nechceš použít jako rukojmí?“ zeptal se posměšně Atlan.

„Arkh Trol nám poslouží jako model," odpověděl Rhodan.

„Jako model?" opakoval nechápavě Arkonidan. „Vysvětlil bys mi laskavě, co máš v úmyslu?"

„Naši biochemici a biologové budou mít práci," řekl s úsměvem Rhodan. „Předělají pět členů posádky CRESTU IV na modrokožce a ti se pak budou moci nenápadně pohybovat po Truktanu."

„To se mí nelíbí," prohlásil Atlan.

„Jedním z těch pěti budu já sám," oznámil Rhodan, aniž by si všímal Atlanova protestu.

„Ze všech bláznivín, co jsi kdy vymyslel, se mi tahle zdá největší," zamumlal vztekle Atlan. „Jak se můžeš vystavovat takovému nebezpečí? Vůbec nevíme, co se na Truktanu a v té tajemné pevnosti děje. Myslím, že příliš spoléháš na to, že jestliže půjde opravdu do tuhého, tak že tě z toho dostanu."

„Na to skutečně spoléhám," souhlasil Rhodan.

Atlan se prudce otočil a prodral se kruhem důstojníků" kolem zajatce. Roi Danton naopak přistoupil k Rhodanovi.

„Arkonidan má pravdu," řekl. „Jestliže opravdu trváte na provedení té akce, žádám, abych byl zařazen mezi těch pět mužů."

„Vy mě doprovázet nebudete," odmítl tento požadavek Rhodan.

4.

Rhodan trhnutím otevřel dveře Atlanovy kabiny a vstoupil. Arkonidan, který seděl na posteli a četl nějakou knihu, vyskočil a vytrhl paralyzátor z pouzdra.

„Nestřílej!" vykřikl Rhodan. „Tohle má být jen ověřovací zkouška."

Atlan nechal klesnout zbraň a překvapeně zvolal: „Perry!"

„Vypadá to přesvědčivě," řekl spokojeně Rhodan a rukou si

sklopil jednu vyběhající Špičaté bioplastové ucho.

„Jsi k nerozeznání od Arkh Trola," přisvědčil Atlan. „To ale není dostatečný důvod, abych začal schvalovat ten tvůj bláznivý podnik."

Rhodan přistoupil k zrcadlu a začal se prohlížet. Odborníci na bioplastické operace z CRESTU IV odvedli perfektní práci. Nezměnili mu jen tvar uší, ale i barvu kůže a něčím potáhli zuby, takže teď vypadaly jako zoubkované kosti. Také Rhodanovo

oblečení přesně kopírovalo oblečení zajatce.

„Zdá se, že se takhle sám sobě líbíš," poznamenal kousavě Atlan.

„Chtěl bych, abys podpořil mé plány," řekl Rhodan. „Ale ty ses stáhl do své kabiny, takže teď už celá posádka ví, jak se k nim stavíš."

Atlan zaklapl knihu a hodil ji na stůl. Potom se opět posadil, zkřížil ruce za hlavou a díval se do stropu.

„Doufal jsem, že tě tak odradím od tvého šíleného nápadu," řekl. „Zdá se však, že posádka tě podporuje."

„Jyll Ahnt Aymer je také nadšený," informoval ho Rhodan.

„Bylo dokonce těžké odradit ho od toho, aby nás doprovázel."

„Poletíte spáče jetém?" zeptal se Atlan.

„Uhodl jsi," přisvědčil Rhodan. „Doprovodí mě Ralf Marten, John Marshall, Ras Čubaj a Čaj Kulu."

„Jsou stejně maskovaní jako ty?"

„Samozřejmě. Vezmeme s sebou Arkh Trola. Jsem si jistý, že nám může poskytnout užitečné informace po přistání."

„Co je tvým skutečným cílem? Pevnost?"

„Nejdříve si prohlédneme válcovitou loď na kosmodromu," odpověděl Rhodan. „Doufám, že tam nalezneme nějaké stopy po Skoartovi. Je dokonce možné, že vrchní velitel Skoarů je stále na palubě. Když pořádně prozkoumáme loď, zaměříme se na pevnost."

„K tomu nedojde," prorokoval Atlan. „To už vás zajmou."

Potom budu muset hledat způsob, jak vás odtud dostat. Nezapomínej, že Gucky bude ještě nějakou dobu vyřazený z boje."

„Na všechno jsem myslel," ubezpečil ho Rhodan. „Samozřejmě může dojít k naprosto nepředvídatelným událostem. Proto jsem rád, že po našem odletu převezmeš velení ty. Kdyby bylo doopravdy zle, můžeš požádat o pomoc také Halut'any."

„Tolot a Teik jsou rozumnější než my a o soustavu Truk se nestarají," Atlan na to.

Rhodan pokrčil rameny a šel ke dveřím. Věděl, že svého přítele nepřesvědčí. Atlan viděl budoucnost černě a jen Čas ukáže, kdo z nich měl pravdu.

„Perry!" zavolal Atlan než za sebou Rhodan stačil zavřít dveře. Velký administrátor se zastavil a ohlédl.

„Rozmysli si to ještě," vyzval ho Atlan. „Aspoň pošli na Truktan někoho jiného. Jsi nejdůležitější člověk na palubě. Nálada okamžitě poklesne, jestli se nevrátíš."

Rhodan za sebou beze slova zavřel, ale v chodbě zůstal chvíli nehybně stát. Skličkovalo ho, že Atlan tak vytrvale bojoval proti výsadku na Truktanu. Arkonidanova varování se dost Často ukázala jako opodstatněná. Má ze sebe shodit svou masku a celou akci odvolat? Jyll by mu to nikdy neodpustil.

„Ne," řekl tiše Rhodan. „To já bych si to nikdy neodpustil." Rázně vykročil. Co začal, dotáhne do konce.

Halo, Ghipe!

Uplynulo šest dní od doby, co jsem pro tebe namluvil předešlou pásku. Vlastně je to spíš deník, protože se k tobě asi nedostane. Jestli tu budeme ještě za dvacet let, budu si ty pásky přehrávat a divit se, jakým nadějším jsem se to oddával. Ale to už asi budeme dávno usazení na nějaké planetě podobné Zemi; pokud nás ovšem nezničí nějaké nepřátelské kosmické loď.

Napětí na palubě je nesnesitelné. Před několika hodinami přistál Perry Rhodan se čtyřmi průvodci na Truktanu. Někdy ti

popíšu okolnosti, které k tomu vedly a také vzhled modrokožců a pevnost na Truktanu. Ted' však chci zaznamenat jen svoje pocity a názory.

Ve chvíli, kdy Rhodan opustil CRESTIV, převzal velení Atlan. Ačkoliv jsem ho viděl jen párkrát a vyměnil jsem si s ním jen několik slov, plně mu důvěřuji. Myslím, že je to muž, který podstupuje riziko pouze v krajních případech. Rhodan je úplně jiný. Je impulzivní jako mladík. Dovedu si představit, že Atlan nebyl Rhodanovými plány nadšený, ale nejspíš udělá vše, co bude v jeho silách, aby svému příteli pomohl, pokud se ocitne v nouzi.

Naši skoarští přátelé na palubě jsou netrpěliví, stále mluví jen o Skoartovi. Včera jsem měl příležitost uplatnit své znalosti centrálního idiomu. Mluvil jsem s Jyllem Ahntem Ayrnarem, náčelníkem Skoarů. Vzteká se, že nesměl doprovázet Rhodana. Zřejmě se nemůže dočkat setkání se Skoartem.

Já si však nedovedu představit, že by byl vrchní velitel Skoarů dosud naživu. Stačí se podívat na vrak jeho lodi a každý pochopí, že posádka neměla šanci přežít.

Před dvěma dny jsem měl nějakou práci na můstku a viděl jsem snímky, které major Kulu pořídil na Truktanu. Obrazy pevnosti jsou působivé. Chybí mi slova, abych tento komplex popsal.

Jsi miláček štěstěny, Ghipe! Pamatuješ si ještě na své zklamání, že tě kvůli'zdravotním potížím odveleli z vlajkové lodi na

kurýrní loď? Ted' bych s tebou tak rád měnil! Co nás tu ještě Čeká? Rok po roce budeme bloudit cizí galaxií a naše naděje budou klesat.

Předpokládám, že Halut'ané, Tolot a Teik, už rezignovali. Proč se jinak v poslední době nepodíleli na našich akcích? Jejích tvrzení, že na něčem pracují, považuji za výmluvy.

Především jsem měl krátkou rozmluvu se svým bezprostředním nadřízeným, poručíkem Berliterem. Změnil se.

Dříve jsem ho pokládal za idealistu, teď na mě působí apatickým dojmem. Nevím, zda je to pouhá maska, která má zakrýt jeho beznaděj, nebo se všichni postupně stáváme nihilisty.

Na jídlo si stěžovat nemůžeme. Dostáváme dost, a kdyby nám docházely zásoby, určitě objevíme planetu, na které je budeme moci doplnit. Nebo snad navždy zůstaneme v soustavě Truk?

Nejsem nějaký přehnaný pesimista, Ghipe, ale po prohlédnutí snímků té pevnosti se nemohu zbavit podivného pocitu. Jako kdyby ve mně procitly dávno zapomenuté děsy z mého dětství. Často teď mívám noční můry.

Asi jsme všichni trochu přetažení.

Perry Rhodan chce zjistit, kdo je Skoarto a co se děje v pevnosti. Zatím jsme se dověděli, že v této soustavě a snad i v celé galaxii existuje pevná hierarchie národů. Arkh Trol, ten modrokožec, kterého jsme unesli, nás informoval, že na samotném Truktanu žije Šest nebo sedm kast.

Na palubě je klid. Posádka dělá všechno možné, jen aby nemusela myslet na skutečné problémy. Teď probíhá šachový turnaj, kterého se účastním, protože ve svém volném čase se snažím stále být mezi lidmi.

Jak rád bych věděl, co se teď děje ve Sluneční soustavě, Ghipe. Třeba už Strážci času zaútočili a zničili Solární impérium. Předpokládám, že Perry Rhodan neustále myslí na Zemi. Před svým odletem na Truktan vypadal neklidně.

On se nikdy nevzdá a stále bude hledat možnost návratu.

Roscoe Poindexter

Důstojnický čekatel. Na palubě CRESTUIV 27. února 2436.

5.

Spáče jet přistál deset kilometrů severně od pevnosti v úzké skalní rozsedlině. Tuto rozsedlinu vybral Rhodan podle snímků, které pořídil Kulu při průzkumném letu. Byla dvě stě

metrů hluboká a u dna byl skalní převis, pod který bylo možné spáče jet ukryt.

Majorovi to připadalo, jako kdyby měl přistát v jícnu pekla. Klesal s lodí mezi strmými černými skalními stěnami, protkanými narudlými žilami. Letěli opět pod příkrovem noci, ale v rozsedlině major zapnul světlomet, takže jasně viděli, co je obklopuje. •

Černoch si oddechl, když loď konečně stála pevně na vzpěrách na dně rokle. Býk tu jeskyně, která se do hloubky zužovala. Ze stropu kapala voda. Všude byly roztodivné vápencové útvary. Byl to však ideální úkryt pro spáče jet, tady ho nikdo nemohl objevit.

„Přistání bylo vynikající," pochválil majora Rhodan. „Každý by se sem nedokázal dostat, natož při tom nepoškodit loď."

Kulu se usmál, ale nespustil při tom oči z obrazovky.

„Vypněte světlomet!" rozkázal Rhodan. „Nerad bych, aby nás objevila nějaká loď, která tudy náhodou poletí."

Kulu splnil rozkaz. Byl teď modrý jako ostatní. Jeho přeměna biochemikům dala nejvíc práce kvůli přirozeně tmavé barvě jeho pleti a jizvám v obličejí, ale dokázali to. Všechny zrádné příznaky zmizely.

„Nejdřív musíme našemu příteli pomoci dostat zpět jeho pás," řekl Rhodan a díval se na Arkh Trola, který byl v bezvědomí. „Troufáte si, Johne, najít místo, kde jste pás ukryli?" Marshall přikývl a Rhodan pokračoval: „Leťte tam a přineste pás. Dokud se nevrátíte, nebudeme nic podnikat."

Marshall si oblékl létací kombinézu a překontroloval energetický zdroj.

„Nenechte se chytit i s tím vybavením," varoval Rhodan. „Leťte se zapnutým deflektorem. Jestliže se dostanete do nebezpečí, musíte ukryt kombinézu a hrát normálního modrokožce."

„Bez pásu to bude těžké," namítl Marshall. „Musím doufat, že pokud se něco přihodí, tak teprve potom, co už budu mít

Trolův pás u sebe."

„Určitě se vám to podaří," povzbudil ho Rhodan.

Telepat prošel výstupní komorou a odletěl. Byl rád, když se dostal ze sevření skal. Okamžitě vypnul světlo a rozletěl se k plantážím. Věděl, že bude muset letět v bezprostřední blízkosti pevnosti. Doufal, že tam nemají zaměřovači přístroje, které by ho mohly odhalit. Musel spoléhat na své vybavení, které znemožňovalo zaměření běžnými přístroji. Letěl nejvyšší rychlostí, aby neztrácel čas.

1 Ve světle hvězd se pevnost podobala podivnému skalnímu útvaru. Ochranný štít

svítil tmavozeleně a vrhal světelné reflexy na ocelové zdi některých budov. Zdálo se, že pevnost je opuštěná, mrtvá, ale Marshall si byl jistý, že je to klamné zdání. Zde sídlí skuteční páni Truktanu. Proč ale vybudovali tuhle pevnost? Marshall měl za to, že pro kontrolu tohoto světa plantáží by stačilo pár kosmických lodí.

Ačkoliv noc nebyla studená, Marshalla při pomýšlení na pevnost mrazilo. Byl rád, když ji konečně nechal za zády. Po jeho levé ruce teď byly budovy patřící ke kosmodromu a za nimi už začínaly plantáže. Tam byl jeho cíl. Najít místo, kde zanechali pás nebylo snadné, ale telepat doufal, že mu pomůže jeho mikrozaměřovač. Musel si ovšem dávat pozor, aby ho nenavedl na vysílač nějakého jiného modrokožce. Když letěl kolem kosmodromu, vnímal přítomnost inteligentních bytostí. Někde tam ležel také vrak Skoartovy lodi.

Ačkoliv se tomu bránil, instinktivně stál na Skoartově straně, i když si uvědomoval, že neví, zda je podle lidských měřítek nevinná oběť nebo zločinec. Uvědomil si, že jak bezdůvodně straní Skoartovi, stejně tak bezdůvodně odsuzuje pány pevnosti, kteří jeho loď patrně sestřelili. Přičítal to dojmu, kterým na něho pevnost od počátku působila jako hnízdo zla.

Marshallův zaměřovač tu a tam zachytil nějaké impulsy, nikoliv však z mísí, kde pás zanechali. Začal pochybovat, zda

je ještě na stejném místě. Rozhodl se kroužit nad místem, kde ho zanechali, po dobu intervalu mezi vysíláním impulsů. Kdyby impuls nezachytil, znamenalo by to, že byl pás nalezen a únos modrokožce zjištěn.

O několik minut později však přístroj signál zachytil. Pás ležel asi sto metrů od Marshalla. Telepat přistál a za okamžik už držel pás v rukou. Zběžně si ho prohlédl a opět odstartoval.

Zpáteční cesta proběhla bez příhod a také na palubě spáče jetu bylo vše v pořádku.

„Jste zpátky dříve než jsme čekali," řekl Rhodan na uvítanou.

„Teď vrátíme vysílačku jejímu právoplatnému majiteli."

Trol se mezi tím již probral z bezvědomí, ale stále ještě byl pod vlivem hypnózy. Dělal vše, co se od něho vyžadovalo.

„Počkáme ještě tři hodiny," rozhodl Rhodan. „Pokud se během té doby nic nezačne dít, můžeme si být jisti, že naše přistání na Truktanu nikdo nezpozoroval. Zatím můžeme Arkh Trolovi vysvětlit, co má dělat."

Tři hodiny uplynuly. Rhodan, Marshall a Čubaj si oblékli létací kombinézy.

„Víte, co máte dělat v případě nouze," řekl Rhodan Kuluovi a Martenovi, kteří zůstávali ve spáče jetu. „Naším nejcennějším zařízením, které tu máme, je přenosný transmitter, který zůstává na palubě."

Malý transmitter dokázal vyslat do CRESTU IV vždy jen jednoho muže, byla to však dodatečná pojistka pro pět mužů na planetě.

Pod létací kombinézou měl Rhodan, stejně jako ostatní, jen obvyklý oděv dohlížitelů, avšak i do tohoto jednoduchého oblečení dokázali odborníci CRESTU IV zamontovat dezintegrátor. Byl v sandálu.

„Asi za hodinu začne svítat," řekl Rhodan. „Do té doby musíme být u cíle. Musíme si opatřit pásy, jaké nosí dohlížitelé, jinak budeme nápadní."

„Doufejme, že vás neprozradí váš přízvuk, pane," řekl major

Kulu.

„Nemám v úmyslu příliš mluvit," uklidnil ho Rhodan. „Ostatně si nemyslím, že by příliš dali na výslovnost. Pravděpodobně mluví každý trochu jinak."

„Hodně úspěchu," popřál teleoptik Marten. „Doufám, že se vám podaří proniknout do Skoartovy lodi."

Rhodan přikývl, Čubaj a Marshall uchopili Trola pod paží a všichni opustili loď. Marten zůstal stát ve výstupní komoře dokud neuviděl, že svítilny zamontované v přilbách zhasly. Potom se vrátil do centrály. Major Kulu už opět seděl na svém místě.

„Asi si myslíte to, co já," řekl mutant. „Byl byste raději s Rhodanem, než tady na ně čekat."

Major zamračeně přikývl.

„Jen počkejte," prorokoval Marten. „Obávám se, že budeme mít co dělat. Možná víc, než nám bude milo."

Kůlů se podrbal na svém znetvořeném uchu. Marten sice dokázal vidět očima jiných lidí, prorocký dar však neměl. Kulu proto bral jeho slova pouze jako výraz všeobecné nejistoty. Sám však také nevěřil, že by pět mužů stačilo na to, aby objevili všechna tajemství Truktanu a zejména pevnosti, která vypadala tak, že mohla kdykoliv odrazit útok celého nepřátelského loďstva.

Rhodan a jeho průvodci přistáli na okraji pohoří, kde spatřili jeskyni.

„Jeskyně bude dobrým úkrytem pro naše kombinézy," řekl Rhodan. „Dál už budeme muset pěšky. Předpokládám, že se co nevidět začne pracovat na plantážích."

Vchod do jeskyně byl tak úzký, že se tam protáhl jen Marshall. Ostatní mu pak pouze podali svou výstroj. Trol po celou dobu stál nehybně. Hypnotický blok mu nedovoloval projevovat vlastní iniciativu.

Muži teď byli vysoko nad kosmodromem a plantážemi. Po obou stranách horského hřebene vedly dolu serpentiny silnic.

Marshall předpokládal, že jsou vybudovány pro vozidla, která sváží úrodu z výše položených polí.

Rhodan se rozhlédl. „Každý z nás si musí dobře zapamatovat toto místo, aby ho mohl rychle najít v případě, že bude potřebovat létací kombinézu. A teď půjdeme. Dokud nemáme pásy, bude lépe, když nás nikdo neuvidí," řekl.

Pod svými volnými halenami nešli kromě siganské mikrovýstroje i paralyzátory nutné k obraně. Marshall však doufal, že se dostanou do Skoartovy lodi aniž by museli bojovat.

Začalo svítat a obrysy pevnosti jasně vyvstaly proti světlé obloze. Tri Pozemšťané a jejich zajatec vyrazili na cestu. Nejdříve se museli dostat na silnici. Rhodan odhadoval, že potom je čekají tři až čtyři hodiny chůze než se dostanou z hor. Z pevnosti viděli jen část, byla příliš rozlehlá, než aby ji odsud mohli vidět celou. Ochraný štít vypadal jako obrovská kopule. V blízkosti tohoto mamutího komplexu si Marshall připadal podivně bezmocně. Ostatním zřejmě také nebylo do řeči. Pevnost jako by ochromovala všechno ve své blízkosti.

Asi po hodině chůze si Marshall všiml mračna prachu na silnici pod nimi a upozornil na to Rhodana. Rhodan se zeptal Troi, kdo tuto silnici v této době používá.

„Jsou to nákladní vozidla, která svázejí tirodu z výše položených polí dolů do sil," odpověděl modrokožec.

Rhodan a Marshall si vyměnili pohled. „Jsou řízena roboty nebo živými bytostmi?" zeptal se Rhodan.

„Zpravidla je tam až Šest osob," informoval je Trol. „Jsou to velmi velká vozidla."

Brzy se o jeho velikosti mohli přesvědčit sami. Vozidlo zabíralo celou Šířku patnáct metrů široké silnice. Délka vozidla dosahovala skoro padesáti metrů. Bylo ještě Šero, takže bylo těžké rozeznat detaily, ale Marshall byl přesvědčený, že stroj se pohybuje na energetickém polštáři a prach nevíří kola ani pásy. To, co považovali za prach, byly plevy, které padaly z plně

naloženého vozidla.

Vozidlo jim za chvíli opět zmizelo z očí za nějakou skalou.

„Vozidlo se pohybuje po serpentínách. Když půjdeme rovně, můžeme ho předhonit," řekl Rhodan. „Snad se nám podaří přemoci posádku. Potom muže Trol ten nákladák řídit a my se dostaneme rychleji a bezpečněji k cíli. Je posádka ozbrojena, Arkh Trole?"

Dozorce odpověděl, že ne a na další dotaz sdělil, že je schopen řídit vozidlo.

Marshall byl rád, že se začíná něco dít, co odpoutá jeho pozornost od pevnosti.

Zrychlili. Časem ovšem museli Šplhat přes skály. Zanedlouho spatřili v blízkosti dělníky, kteří ve svahu budovali terasy a navázeli tam prst'. Vznikala tu nová políčka.

Když poprvé překřížili silnici, vozidlo už bylo pryč. Viděli ho opět pod sebou. Nyní na korbě rozeznali několik kopulovitých konstrukcí. Marshallovi se zdálo, že slyší bzučení motoru.

„Doháníme ho," konstatoval Rhodan. „Když znovu překřížíme cestu, už bychom měli být předním."

Kde to terén dovoloval, utíkali. Trol se poctivě snažil držet krok s Pozemšťany. Přesto teprve při druhém překřížení cesty nákladní vůz předstihli. Ukryli se za velkým skaliskem a Čekali. Marshall těžce dýchal, ale buněčný aktivátor mu pomohl rychle překonat únavu. Jen Trol byl zcela vyčerpaný. Rhodan se naklonil kupředu, aby viděl silnici až k zatáčce.

„Vůz se každou chvíli objeví,Trole," řekl. „Musíš na silnici a pod nějakou záminkou ho musíš zastavit. Je důležité, aby ho všichni opustili."

„O to se postarám," slíbil dohlížíte!. John Marshall už jasně slyšel bzučení motoru a když opatrně vyhlédl, uviděl blížící se vůz. Řidič měl zřejmě dost práce s tím, aby ho uřídil. Obrovské vozidlo se valilo po silnici jako pravěký netvor. Žádného dozorce však neviděl, zřejmě seděli pod těmi kopulemi. Než se však vůz přiblížil, stáhl Rhodan mutanta zpět.

„Nesmí vidět nikoho kromě Trola!" řekl důrazně.

Potom Rhodan dal dozorci znamení. Trol se zvedl a klátivě opustil jejich skrýš. Tři Pozemšťané viděli jak se postavil uprostřed silnice a začal mávat. Nákladní vozidlo zastavilo těsně před ním. Řidič vypnul energetický polštář a vůz se skřípěním dosedl na vozovku.

Marshall viděl, jak se vršek jedné z kopulí odklopil a v otvoru se objevila hlava modrokožce. „Co to má znamenat? Proč jste nás zastavil?" zakřičel dozorce.

„Nemůžete jet dál," odpověděl Trol. Marshall doufal, že bezvýrazný hlas hypnotizovaného nevzbudí v osádce vozidla podezření.

„Proč bychom nemohli jet dál?" vztekle se zeptal muž z kupole. „Uvolněte cestu nebo vyšplhejte sem k nám."

„Tam dole je na silnici zával," oznámil Trol. „V noci se tam sesula lavina kamení." „To není možné," namítl muž z vozidla.

„O tom by nás informovali rádiem."

Trol mlčel. Jeho ovlivněný mozek pracoval pomalu.

„Je to průšvih," vyrazil ze sebe Ras Čubaj.

Náhle se však otevřela druhá kopule a objevil se starý a vrásčitý strážce.

„Kdo jste a ke které plantáži patříte?" zeptal se Arkh Trola. „Je zřejmé, že jste opilý. Musím to hlásit."

Jako kdyby to byl smluvený signál, otevřely se dvě další kopule a z každé se na Trola někdo zvědavě díval.

„Kupředu!" zvolal Rhodan a muži vyrazili ze svého úkrytu. Marshall zamířil na starého dozorce a ten se v příštím okamžiku sesul do kopule. Jiný Truktanec stačil vykřiknout, bylo však vyloučeno, že by ho mohli zaslechnout až v pevnosti. Než mohl podniknout ještě něco, zasáhla ho paralyzující střela z Rhodanovy zbraně. Přepadl dopředu a zůstal nehybně ležet. Marshall se snažil zachytit mentální impulsy z vnitřku vozu, ale celá Čtyřčlenná osádka byla zřejmě vyřazena z boje.

„Nemůžeme tu takhle stát," řekl Rhodan a rozběhl se k vozu.

Marshall a Čubaj ho následovali. Telepat si stačil všimnout, že vozidlo je vyrobené ze stejné narudlé oceli jako budovy v pevnosti.

Pozemšťané odebrali třem omráčeným rudokožcům jejich pásy a opásali se jimi.

„Musíme ty paralyzované vzít s sebou," rozhodl Rhodan.

„Bylo by příliš nebezpečné nechat je tady. Prohlédněte ten vůz a najděte nějaké místo, kde bychom je mohli uložit."

Zatímco Marshall a Čubaj hledali místo, kam by omráčené dozorce uložili, vytáhl Rhodan ze své siganské výstroje malou injekční stříkačku a píchl všem omráčeným uspávací injekci. Teď už bylo jisté, že osádka vozu nebude dělat žádné potíže.

„Celý nákladní prostor je plně využit," ohlásil Marshall.

„Musíme vyhodit pár metrů těch jejich plodin, abychom uvolnili nějaké místo."

Rhodan však zavrtěl hlavou a zavolał Trola. Vysvětlil mu, co potřebují a on beze slova přešel na levou stranu vozidla a asi v polovině jeho délky otevřel nějaká dvířka. Rhodan, který ho následoval, uviděl velký prostor na nářadí, zaplněný sotva z poloviny.

„Tady je vhodné místo," zavolał na oba mutanty. „Vejdou se sem všichni Čtyři."

Potřebovali čtvrt hodiny, aby do tohoto prostoru uložili čtyři bezvládná těla. Rhodan zaklapl dvířka, ale zvenčí je nezajistil. Dohlížitelé se mohou osvobodit vlastními silami až se po nějakých deseti hodinách spánku probudí. Rhodan doufal, že tou dobou už budou ve Skoartově lodi.

„Pokud se nemýlím, jede ten vůz k silu poblíž kosmodromu," obrátil se Rhodan na Trola.

„Ano," řekl Trol. „Produkty z horských polí se svázejí tam."

; „Výborně, můžeme tedy jet ke kosmodromu, aniž bychom vzbudili podezření."

řekl Rhodan a společně s Trole se vyšplhal do kopule řidiče. Marshall a teleportér obsadili dvě další kopule.

Rhodan si prohlédl řídicí pult a dospěl k názoru, že bez Trolovy pomoci by se asi nehnuli z místa, řízení bylo příliš neobvyklé. „Dovezeš nás teď k silu u kosmodromu," poručil Trolovi.

Trol se však zaražené díval na přístroje před sebou. „To nejde," zamumlal konečně.

„Cože? Co ti v tom brání, řídit přece umíš," naléhal Rhodan.

„Není tu řídicí kotouč, asi ho řidič vytáhl, když jsem vůz zastavil," vysvětlil hypnotizovaný. „Ten kotouč uvolňuje přívod energie pro vytvoření energetického polštáře."

„Možná mu vypadl z ruky," mínil Rhodan. „Musíme ho najít." V řidičově kabině ho však nenašli. Po chvíli se objevil Marshall a ptal se, proč nejedou. Rhodan mu to vysvětlil.

„Třeba ho má u sebe," usoudil Marshall a šel se podívat do prostoru na nářadí. Vrátil se velmi rychle a v ruce vítězoslavně třímал žlutý umělohmotný kotouč.

„Je to ono?" zeptal se Rhodan Trola a kotouč mu podal. Ten ho beze slova zastrčil do otvoru v přístrojové desce. Nákladní vůz začal vibrovat. Vibrace byly tak silné, že se vůz začal kymáčet. Rhodan podezíravě vyhlédl z kopule, ale zjistil, že vůz se odlepil od země, ale zád' sjela z cesty na svah.

„Dávej pozor!" zařval Rhodan, popadl modrokožce za rameno a zatřásl s ním. „Jestliže nebudeš opatrnější, narazíme do skály."

Vtom se v otvoru kopule objevil Marshallův ustaraný obličej.

„Trol zvládá řízení hůř, než jsem si myslel," oznámil mu Rhodan. „Možná je to tím, že je zhypnotizovaný, nebo jsou mezi dozorci zvlášť Školení řidiči a on to není."

„Mám se pokusit vzbudit řidiče?" zeptal se telepat.

„To nemá smysl," odpověděl Rhodan. „Dal jsem mu uspávací injekci. Ale i kdyby se to podařilo, nemělo to velký smysl. Museli bychom ho nutit řídit se zbraní v ruce a pochybuji, že by se nám to podařilo."

Trol zápasil s řízením, ale situace se nadále zhoršovala.

Marshall se vyšplhal nahoru na nákladní prostor a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Stále větší část vozidla se ocitala nad svahem a tam energetická poduška nemohla fungovat. Vůz se kymácel a dál se sesouval.

„Zřítíme se!“ vykřikl Marshall.

Rhodan odstrčil Trola a sám se chopil půlkruhového volantu. Chvillemi volantem skoro nemohl pohnout, pak zase se pohyboval jako sám od sebe.

„Bude nejlepší, když to vypneme!“ zavolal Rhodan.

„Ne!“ křičel Marshall. „Jestliže to teď vypnete, zřítíme se naprosto jistě. Svah je tu tak příkrý, že se překotíme.“

Rhodan přimhouřil oči a přemýšlel, jakým způsobem dostat obrovský nákladák na silnici, ale nedokázal na nic přijít.

„Dá se nějak zvětšit nosnost energetického pole v zadní Části vozu?“ zeptal se Trola.

„Ano,“ odpověděl klidně modrokožec a dál seděl nehybně.

„Tak na co čekáš?“ rozčilil se Rhodan.

Trol zatáhl za nějakou páku, celé vozidlo se zatřáslo a zadní Část vozu se posunula.

Marshallův varovný výkřik však oznámil, že se neposouvá nad silnici, ale naopak dále nad svah.

„Připravte se k seskoku!“ zavolal na něj Rhodan a vtom vozidlo poskočilo kupředu a narazilo do skály. Rhodan viděl, že Marshall padá a sám ztratil rovnováhu. Zachytil se volantem a pevně se ho držel. Vůz se nahnul, boční poklop se otevřel a náklad se začal sypat na svah. Rhodan vytrhl kotouč z řídicího pultu a těžké vozidlo s rachotem dosedlo na zem. Rhodan se vyklonil z kabiny a ohlížel se po Marshallovi.

„Všechno v pořádku, nejsem raněný,“ zavolal na něj mutant.

Objevil se Ras Čubaj a hlásil: „Přední část v pořádku, ztratili jsme pár metrů obilí nebo něčeho podobného, jinak se nic nestalo.“

„Musíme rychle dál, obávám se, že nás z pevnosti pozorují a nechci vzbudit podezření,“ řekl Rhodan. „Proč se ti řízení ne-

daří, Arkh Trole?"

„Zkusím to ještě jednou," nabídl se Trol. „Řidič tu má zabudované speciální řízení, na které nejsem zvyklý."

„Stojíme skoro napříč silnice," konstatoval Rhodan. „Musíme vůz dostat do původní polohy a jet dál. Vraťte se na svá místa a Trol to zkusí znovu."

Rhodan předal kotouč dohlížiteli a ten vozidlo opět nastartoval. Vůz se začal zvedat, ale předeek se zvedal více než zadní část.

„Toč!" zakřičel Rhodan na Trola. Konečně se manévř podařil a vůz, se rozjel po silnici. „Výborně! Ale pozor v další zatáčce," dodal Rhodan.

K Rhodanovu ulehčení řídil Trol už s mnohem větší jistotou. Netrvalo dlouho a před nimi se objevil kosmodrom.

„Víte, ke kterému silu má ten vůz zajet?" zeptal se Rhodan.

„Na střeše plného sila se rozsvěcuje světlo," vysvětlil Trol.

„Svůj náklad můžeme složit u libovolného z ostatních sil."

„Tak jed' k silu, které je nejbližší k přistávací ploše," rozkázal Rhodan.

Na snímcích pořízených majorem Kulu byl kosmodrom zachycený velice detailně, takže Rhodan věděl přesně, kde se nachází Skoartova loď. Všechna sila byla na severní straně kosmodromu, válcovitá loď ležela níže na východní straně. I v nejlepším případě museli urazit několik kilometrů pěšky. Rhodan nevěděl, jaká bezpečnostní opatření zavedli Truktanci na kosmodromu. Na snímcích neviděli ani uzávěry, ani strážné. Na přistávací ploše nebyli zachyceni žádní modrokožci. Zřejmě pohyb dohlížitelů po ploše nebyl obvyklý. Nezbyvalo než doufat, že je nikdo nezastaví.

Vozidlo se blížilo ke kosmodromu ze severozápadu. Pevnost ležela za ním a byla jasně viditelná v paprscích vycházejícího slunce. Vedle tohoto obrovského komplexu Í nejvyšší hory za ním vypadaly malé. Cesty, které vedly kolem pevnosti, se leskly ve slunci jako potoky. Silnice, po které jeli, vedla už přímo k budovám na okraji kosmodromu.

Trol řídil mlčky, mluvil jen tehdy, když byl tázán. Řízení mu už potíže nedělalo. Rhodan myslel na Čtyři modrokožce v prostoru pro náradí a doufal, že se jejich metabolismus příliš neliší od lidského a že se neprobudí předčasně.

Rhodan byl rozhodnutý nechat Rase spolu s Trolem u vozu. Čubaj se v případě nebezpečí mohl snadno teleportovat, kdežto Trol byl stále ještě pod vlivem hypnózy.

Tady se už před nimi i za nimi pohybovala další nákladní vozidla a silnice byla mnohem širší než nahoře. Vedle obrovských nákladních vozidel se začaly objevovat i menší osobní vozy vesměs obsazené modrokožci. Rhodan usoudil, že dohlížitelé se rozjíždějí na svá pracoviště na plantážích. Jednou se mu zdálo, že nad sebou zahlédl podivný létající stroj na kterém dřepěly dvě šeredné bytosti. Mohl to však být i klamný dojem, protože slunce ho oslňovalo.

Zeptal se Trola, zda tu mají nějaké letouny, ale jako vždy, když se otázka týkala pevnosti, nedostal odpověď.

Byli už tak blízko kosmodromu, že Rhodan mohl rozlišit jednotlivé budovy. Na některých silech skutečně svítily lampy. Bylo třeba najít volné silo co nejdál na východ. Řekl to Trolovi.

„Silnice vede až ke kosmodromu a potom se rozděluje," odpověděl Trol. „Můžeme jet na východ."

„Nebude to nápadné?" chtěl vědět Rhodan.

„Ne," ujistil ho Trol. „Řidiči se sami rozhodují, kde svůj náklad složí. My, dohlížitelé, kontrolujeme pouze celkový tok skližených produktů. Od toho jsme na Truktanu."

Ačkoliv byl Trol pod vlivem hypnózy, zaznívala z jeho slov hrdost na jeho kastovou příslušnost. Rhodan tušil, že ani příslušníci nižších kast netouží identifikovat se s vyššími. Velký administrátor si kladl otázku, jak tento kastovní systém vznikl a zejména kdo ho vytvořil. Jaká moc v této galaxii posoudila schopnosti jednotlivých ras a přiřkla jim odpovídající zařazení. O tom, že tomu tak bylo už dávno, vypovídali nejen Skoarové,

ale vyplývalo to i z Trolových slov. Rhodan předpokládal, že příslušníci této mocenské skupiny jsou usazení v pevnosti. Proč ji však vybudovali právě na Truktanu, planetě, která vypadá tak mírumilovně?

Rhodan si uvědomil, že není vhodná chvíle zatěžovat se těmito problémy. Teď bylo nutné dostat se ke Skoartově lodi. Možná, že tam naleznou odpovědi na mnohé otázky.

Dojeli k místu, kde se silnice rozdělovala. Za silnicí už začínala přistávací plocha. Mezi budovami ponechali stavitelé dost místa, aby tam mohli zajíždět obří nákladní vozy. Obytné domy a nízké výrobní nebo skladištní haly, které Rhodan viděl na fotografiích, zůstaly dál na západě. Zde byla pouze síla a nějaké domky, jejichž účel Rhodan nedovedl odhadnout. U všech sil se už pracovalo. Bylo tu mnoho modře zbarvených dozorců, ale i jiných bytostí. „Zatočíme doleva!“ rozkázal Rhodan. Vůz zabočil na silnici, která vedla podél přistávací plochy. V protisměru spatřili první vyložený vůz, který se již vracel na plantáže.

„Před námi už je jen málo sil,“ poznamenal Trol, když ujeli asi pět kilometrů. „Musíme už u nějakého zastavit, abychom mohli vyložit.“

„Dobrá, zastavte u prvního, které ještě není plné,“ souhlasil Rhodan.

Rhodan si upravil oblečení a pás, nakonec překontroloval mikrovýstroj, kterou nosil na těle. Nechtěl, aby je odhalili kvůli nějaké maličkosti. Spoléhal na to, že Marshall a Čubaj jsou stejně pečliví, oba byli zkušení a dobře věděli, jak na tom záleží. Přesto se mu srdce prudce rozbušilo, když Trol sjel ze silnice na příjezdovou cestu

k sílu. Na druhé straně budovy Rhodan rozeznal odsávací zařízení a antigravitační výtah. Parkovací místo pro nákladní vozy bylo vyznačené světly v zemi. Trol zaparkoval na označeném místě.

„My musíme pouze otevřít poklopy nákladního prostoru,

všechno ostatní provedou pracovníci sila," řekl Trol.

Rhodan skutečně spatřil vycházet ze sila podivně vypadající bytosti, které mířily k vozu. Rhodan vystoupil z kabiny, také oba mutanti již byli venku.

„Pracovat nemusíme. Trol ví, co se má dělat," oznámil svým druhům Rhodan. „Nejlepší bude, když se budeme řídit podle něho."

Dozorce s Marshallovou a Rhodanovou pomocí otevřel všechny poklopy, kdežto Ras podezíravě sledoval dělníky, kteří se okamžitě dali do práce a maskovaných Pozemšťanů a Trola si vůbec nevšíмали.

Trol seskočil z krytu úložního prostoru a Pozemšťané ho následovali.

„Co se má dělat teď?" zeptal se ho Rhodan.

„Nyní musíme pouze dohlížet na práci," odpověděl Trol. „Sami zasáhneme pouze v případě, že nastane nějaký problém. Dělníci nemají ani tušení jak odstraňovat závady," dodal pohrdavě. Rhodan vzal Rase za paži a odtáhl ho stranou. „Jeden z nás tu musí zůstat a dávat pozor na Trola. Kdybychom odešli všichni, dělníci by si toho všimli a jistě by zavolali další dozorce. Nechám vás tady, protože vy se v případě nutnosti můžete teleportovat. Máte u sebe malou vysílačku. Použijte ji v případě, že by se dělo něco neobvyklého," řekl mu.

„Vím, co mám dělat," řekl klidně teleportér.

„Dobře," ukončil rozmluvu Rhodan. „Až tu skončí vykládání, poručte Trolovi ať odjede s vozem na své pracoviště a vy se připojte k nám."

„Rozumím, pane," řekl mutant.

Rhodan však nabyl dojmu, že je třeba ještě něco vysvětlit. „Možná, že vám připadá nesmyslné, že podstupuji riziko zajetí jen kvůli Skoarům. Atlan si to myslí, ale není to tak. Jsem tady především proto, že doufám, že tu najdu spojence, kteří nám pomohou vrátit se do rodné galaxie."

„Je mi to jasné, pane," ubezpečil ho Ras.

Tentokrát Rhodan kývl na Marshalla a spolu s ním skutečně odešel. Ras se vrátil k Trolovi a díval se za oběma Pozemšťany. Podaří se jim dosáhnout Skoartovy lodi? Ta otázka, mu nešla z hlavy.

6.

Hladká přistávací plocha se ve slunci leskla. Kosmodrom vypadal opuštěně. Na ploše byl jen vrak válcovité lodi. Znamenalo to, že plocha 20 x 15 kilometrů byla zcela nevyužitá. Rhodan by rád věděl, zda tu po skončení sklizně přistávají obrovské nákladní lodě, aby odvezly úrodu, nebo je kosmodrom připravený pouze pro případ války.

Oba muži se drželi při okraji přistávací plochy. Odsud se mohli nejrychleji dostat mezi obytné budovy mezi kosmodromem a pevností.

Skoartovu 720 metrů dlouhou loď už viděli zřetelně, ačkoliv je od ní dělilo ještě aspoň pět kilometrů. Trhliny v plášti ovšem na tuto vzdálenost rozeznat nemohli.

„Zatím to jde, nikdo se o dva dohlížitele nestará," konstatoval spokojeně Marshall.

„Myslím, že si nás zatím prostě nikdo nevšiml," namítl Rhodan. „Nemyslím si, že by modrokožci mohli na Truktanu dělat, co se jim zlíbí. Jsou tu, aby dohlíželi na sklizeň, ne aby se procházeli po kosmodromu."

„Jsem si jistý, že nám štěstí bude přát i nadále," trval na svém Marshall. „Naše masky jsou tak dokonalé, že nikdo nebude mít žádné podezření."

„Za chvíli budeme mít příležitost si ověřit, jak dokonalé ve skutečnosti jsou," zamumlal Rhodan.

Marshall se otočil a viděl, že za nimi vysokou rychlostí jede osobní vůz. Zastínil si oči rukou, aby lépe viděl, a oznámil: „Sedí v něm tři dohlížitele."

„Nezastavujte se!" zvolal Rhodan. „Musíme působit dojmem,

že máme konkrétní úkol. Když nás zastaví, nechtě mluvit mě." Plochý osobní vůz se pohyboval, stejně jako nákladní, na energetickém polštáři.

Pozemšťané se zastavili teprve v okamžiku, kdy vůz zastavil vedle nich. Písklavý zvuk ohlásil vypnutí pohonu. Marshall si sáhl pod halenu, kde měl ukrytý paralyzátor, kdežto Rhodan se rozhodl, že se ujme iniciativy.

„Proč za námi jedete?" zeptal se posádky. „Byl snad náš úkol odvolán?"

Největší z dohlížitelů, mohutný chlap, se překvapeně podíval na své kolegy a potom se zeptal: „Vy máte úkol? Co tu pohledáváte? Tohle není místo nasazení dohlížitelů."

„Jistě, že ne," souhlasil Rhodan. „Přesto jste tady. Je to výjimka. Nevím, zda s vámi smím mluvit o našem úkolu."

Velký dozorce ukázal na identifikační přezku, která měla jinou barvu než všechny, které Rhodan dosud viděl. „To mě dostatečně opravňuje," řekl ostře.

Rhodan byl rád, že má masku, která brání tomu, aby z jeho obličeje šlo cokoliv vyčíst. Svůj hlas ovládl dokonale, když odpověděl: „Toho jsem si samozřejmě všiml, přesto vás musím požádat, abyste mi udal hodnotu a identifikační Číslo, abych si později mohl ověřit, zda jste měli oprávnění nás sledovat."

Rhodan postřehl, že chlap ve vozidle znejistěl.

„Jsem hlavní dohlížíte!," jeho hlas teď zněl poněkud přátelštěji. „Svoje Číslo vám nemohu říci, ale jestli je to pro vás důležité, mohou ho uvést mí průvodci."

Rhodan přikývl a doufal, že tento posunek má na Truktanu stejný význam jako na Zemi a zřejmě se nemýlil, protože muž pokračoval: „Jsem Skral Markh. Teď mi musíte říci, kam míříte."

Rhodan ukázal rukou k válcovité lodi. Bylo mu jasné, že teď se rozhoduje o jejich osudu. Vše záleželo na tom, zda se mu Markha podaří přesvědčit. Všiml si, že už začíná být netrpělivý.

„Máme prohlédnout válcovitou loď a zjistit, zdaji bude možné použít jako silo," prohlásil Rhodan. „Pokud je to možné, bude ji nutné přemístit a přebudovat."

Výraz Markhovy tváře se rázem změnil a Rhodan, který ho bedlivě sledoval, už byl připravený sáhnout po zbrani, když ze sebe vyrazil zvuk, který se podobal smíchu.

„Výborný nápad," zvolal nadšeně. „Nechápu, proč mě o tom dosud neinformovali."

Rhodan pokrčil rameny. „Patrně jste měl tolik práce, že vás s tím nechtěli zatěžovat," nadhodil. S vnitřním uspokojením konstatoval, že Markha těší uznání jeho pracovní přetíženosti.

„Jedno ale stejně nechápu," řekl náhle opět nedůvěřivě. „Proč jste si nevzali vůz?"

„Vozy jsou zapotřebí pro důležitější úkoly," řekl Rhodan.

„Nám to nic neudělá, když k lodi a zpět dojdeme pěšky."

„To je zbytečné," namítl Markh. „Dovezu vás tam."

Rhodan nemohl potlačit úsměv. „Jsem vám velice vděčný," řekl a vylezl na sedadlo, Marshall ho následoval. Markh osobně převzal řízení a rozjel se ke Skoartově lodi.

„Je to neobvyklá práce," řekl Rhodanovi, když zastavil pod otevřenou vstupní komorou. „Určitě dáváte přednost své práci na plantáži."

„Přirozeně," rychle přisvědčil Rhodan. „Víte však, že takovouhle práci nelze dělníkům svěřit."

Markh s porozuměním přikývl. Jeho kastovní vědomí mu bránilo vidět jasně mnohé věci. Zvedl ruku na pozdrav, vtom si však na něco vzpomněl a opět se otočil k oběma Pozemšťanům. „Mluvíte zvláštním centrálním idiomem," poznamenal.

Rhodan provinile sklonil hlavu. Věděl, že když teď nenajde správná slova, jsou ztraceni. „To je pravda. Od té doby v... od doby mého..." mumlal tise.

„Rozumím," zvolal soucitně Markh. „Nemusíte mi už nic říkat."

K Rhodanově úžasu se mu uklonil a teprve potom se posadil opět k volantu. Vůz odjel. Marshall si hlasitě oddechl.

„Jediné, co jsem pochopil, je to, že nás nepřítel dovezl až tam, kam jsme chtěli," poznamenal udiveně. „Ačkoliv jsem stále přesvědčený, že jsme měli nestydaté štěstí, přesto obdivuji vaši empatii, pane." „Poslouchejte, Johnne," bránil se Rhodan.

„Myslím, že bude lépe, když o této příhodě nikdy nebudeme mluvit."

Potom se otočil, prohlédl si prostřílený trup Skoartovy lodi a posměšně vybídl Marshalla: „A teď do práce, musíme zjistit, zda z toho vraku půjde udělat silo."

Major Kulu viděl, jak se teleoptik Marten vrací. Od rozednění se střídali v pozorování. Jeden pozoroval venku oblohu nad rozsedlinou, druhý sledoval přístroje v lodi.

„Venku je stále klid," oznámil Marten. „Je jisté, že nás úkryt zatím nikdo neobjevil."

„Tady se také nic neděje," konstatoval Kulu. „Doufám, že Rhodan a ostatní už dorazili k cíli."

„Nemohu se zbavit pocitu, že obyvatelé pevnosti vědí o naší přítomnosti," řekl ztrápeně Marten. „Je to samozřejmě nesmysl, chvílemi mám ale strach, že si s námi jen hrají."

„Nic tomu nenasvědčuje," oponoval okamžitě major. Chtěl zakrýt, že sám se zaobírá podobnými myšlenkami. Proto se také rychle zvedl a pokračoval: „Převezmu teď venkovní hlídku. Škoda, že odtud vidíme jen kousek nebe a nic z krajiny."

Když vycházel, mimoděk se podíval na jednomístný transmitter. Uklidňovalo ho pomyšlení, že v případě nouze mají ještě možnost úniku.

Čaj Kulu sestoupil na zem. Ačkoliv slunce vyšlo už před dvěma hodinami, tady dole byla zima. Major se posadil na plochý kámen a podíval se nahoru na oblohu. Vzpomněl si na knihu o zajatci, kterou četl před několika lety. Hrdina tam celé hodiny vy

sedával na jediném místě odkud mohl vidět kousíček oblohy. Major překvapeně potřásl hlavou. Jak ho to napadlo, srovnávat se se zajatcem?

Hned vedle vstupní komory do Skoartovy lodě byla veliká trhlina. Tento zásah poškodil také hydrauliku vysouvacích schodů, někdo je však vytáhl násilím. Byly zohýbané a nedosahovaly až k zemi. Když na ně oba vystoupili, začaly se kymáčet. Postupovali proto velice opatrně, aby se nezřítily i se schody.

„Myslíte, že Skoarto opustil svou loď touto cestou?“ zeptal se Marshall.

„Kdoví,“ odpověděl Rhodan. „Třeba je stále ještě uvnitř, v bezvědomí nebo mrtvý.“

V hloubi duše nevěřil, že by mohli vrchního velitele Skoarů objevit v této lodi. Předpokládal, že tajemný Skoarto je v zajetí ještě tajemnějších vládců pevnosti.

Na první pohled se tato válcovitá loď ničím nelišila od těch, které poznali 20 tisíc světelných let odsud. Rhodan si byl jistý, že také vnitřek lodi bude stejný. Naproti tomu pochyboval, že by zde mohli narazit na vruuny. Skoartova loď byla donucena k přistání teprve nedávno a paraziti, i kdyby byli na palubě, by se nestačili tak rozmnožit, aby se stali nebezpečím pro loď. Veškeré škody na lodi způsobily zásahy energetických střel.

Perry Rhodan zůstal stát ve vstupní komoře. Vnější dveře byly roztavené a podlaha byla pokrytá troskami zatavenými do sebe. Vstupní komorou a Četnými trhlinami v plášti dovnitř proudilo dost světla, aby se mohli v lodi orientovat.

„Zdá se, že se na skoarské lodě lépe smůla,“ poznamenal Marshall, když procházeli dlouhou chodbou, která vedla napříč lodí. „Dosud jsme neviděli žádnou, která by nebyla tak či onak zničena.“

„Musíme na můstek,“ řekl Rhodan. „Jenom tam můžeme najít něco zajímavého. Ostatní prostory můžeme prohlédnout později.“

Všude nalézali stopy po ostřelování. Loď byla zřejmě napadena nečekaně. Nic nenasvědčovalo tomu, že by někdo stačil dát něco do pořádku nebo opravit, po nouzovém přistání se o loď už zřejmě nikdo nestaral.

Velký administrátor si kladl otázku, proč Skoarto zamířil do soustavy Truk. Sotva ho mohly zajímat plantáže, zřejmě to byla pevnost, která ho sem přivedla.

Žili v ní přátelé nebo nepřátelé Skoarů? Při pohledu na zničenou loď byla odpověď zřejmá. Avšak Skoarové se označovali za vojáky galaxie M87. Kdo šije tedy odvážil napadnout?

Obtížně se proplétali troskami. Na některých místech se chodba tak zužovala, že se stěží dokázali protáhnout. Když dospěli na můstek, uviděli stejný obraz zkázy. I v přítomnosti mohli Pozemšťané rozeznat, že všechna důležitá zařízení byla zničena výbuchy nebo ohněm. Pouze kupolovitý hlavní konvertor přestál útok bez úhony. Rhodan byl rád, že on i Marshall jsou nositeli buněčného aktivátoru, protože jinak by záření v tomto místě pro ně bylo vrcholně nebezpečné.

Rhodan začal pochybovat, že by tu něco zajímavého našli, i kdyby to tu Skoarto zanechal. „Vypadá to úplně beznadějně," povzdechl si Marshall. „Navíc je tu málo světla na důkladnou prohlídku."

„Podíváme se do spojovací ústředny, třeba tam budeme mít víc štěstí," rozhodl Rhodan. I zde je však čekalo zklamání. Hlavní vysílačka byla překocena a všude byly jen trosky přístrojů, nohy se jim zaplétaly do změti kabelů. „Nic!" zvolal Rhodan. „Nemáme Šanci cokoli najít, i kdyby Skoarto uložil zprávu do pozitroniky vysílače," konstatoval Marshall.

Skoarto dokázal vyslat prosbu o pomoc k zapomenuté flotile a nezbyl mu Čas ukrýt přímo v lodi nějakou zprávu, kterou by mohli později najít? Rhodan tomu nechtěl věřit.

„Skoarto doufal, že mu jeho vojáci pomohou," řekl Rhodan.

„Zřejmě nevěděl, co se s nimi stalo během tří staletí. Když počítal s jejich pomocí, musel jim ve vraku zanechat nějaký vzkaz.“

„Pravděpodobně máte pravdu," přisvědčil Marshall. „Nesmíme ovšem zapomínat na to, že nejsme první, kdo prohledává tuto loď. Neznámí, kteří odvěkli vrchního velitele Skoarů, to tu jistě také prohledali.“

„Přerušíme pátrání," rozhodl Rhodan. „Bud' Skoarto zanechal zprávu, které porozumí pouze Skoarové, nebo ji odnesliiti, kteří nás předešli.“

„Měli jsme vzít s sebou Jylla Ahnta Aymara," zalitoval Marshall.

„Už je pozdě bycha honiti," odpověděl Rhodan.

„Podíváme se ještě někam?"

„Nemyslím, že by to mělo smysl," prohlásil Rhodan. „Bude lepší, když loď co nejrychleji opustíme. Počítám, že Markh brzy pochopí, že jsme ho oblafli a zorganizuje na nás hon.“ Když opouštěli velitelský můstek, ozval se mikropřijímač, který měli u sebe. „To je Ras! U sila se muselo něco stát," zvolal Marshall.

„Může to být i major Kulu nebo Marten," namítl Rhodan, i když nevěřil, že by úkryt spáče jetu mohl být objeven. Vytáhl maličký přístroj ukrytý pod halenou a přepnul na příjem. Čubajův hlas přicházel jako z veliké dálky, ale byl zřetelný.

„Musel jsem se stáhnout zpátky," hlásil teleportér. „Nákladní vůz, se kterým jsme přijeli, byl napaden.“

i Jsme také v nebezpečí?" zakřičel Rhodan.

Odpověď nedostal. Rhodan a Marshall si vyměnily pohledy. Teleportér byl v těžké situaci. Pravděpodobně vládci pevnosti zjistili, že se na Truktanu objevili cizinci.

„Musíme okamžitě opustit loď," řekl Rhodan.

Ras netrpělivě pozoroval dělníky, kteří přetahovali mohutnou rouru k dalšímu poklopu. Plodiny, které teď překládali, mu

připomínaly kukuřičné klasy. V horách, polárních krajích i na ostrovech se pěstovaly i další plodiny. Teleportér je znal už z Kulových snímků. Lišily se barvou i vzrůstem.

„Proč pomocníci nepracují rychleji?“ zeptal se Trola. „Nemůžeš jim dát rozkaz, aby si pospíšili?“

„To nezávisí na dělnících,“ vysvětloval hypnotizovaný dohlížitel. „Silo se musí plnit postupně, nákladní oddělení se musí vyprazdňovat jedno po druhém.“

„Dobrá, dobrá,“ zamumlal Ras a stále se rozhlížel, protože ho neopouštěl pocit, že ho sledují tisíce očí. Byl si jistý, že Rhodan a Marshall už urazili aspoň polovinu vzdálenosti k lodi. Svou pozornost soustředil na dělníky a bezprostřední okolí sila.

Dělníci byly výlučně silné bytosti se čtyřmi pažemi, oblečené do hnědých plátěných halen. Dělníci při práci vůbec nemluvili. Teleportér soudil, že patří k nejnižší sociální skupině. Mutant pochyboval, že by byli příliš inteligentní. Vzpomněl si na Marshallovu zprávu o hudbě, kterou provozovali po práci. Vypadalo to, že jsou spokojení se svou prací a prostými radovánkami. Jaké vztahy měli s dohlížiteli se nedalo zjistit. Mentalita těchto tvorů se nedala srovnávat s lidskou mentalitou.

Čubaj zvažoval, zda by se neměl dát do řeči s některým dělníkem. Tímto způsobem se mohl dovědět něco o Truktanu a možná i o pevnosti. Na druhou stranu to představovalo i velké nebezpečí, protože nevěděl, zda se dohlážitelé vůbec baví s dělníky o něčem jiném než o práci.

Ras se opět rozhlédl a vtom spatřil roboty. Letěli ve třech skupinách přes přistávací dráhu. Pohybovali se nízko nad povrchem a mutant usoudil, že i oni používají k letu energetický polštář. Roboti byli dva metry vysokí a jejich těla měla kuželovitý tvar. Ras odhadoval, že u základny má robot asi půldruhého metru, kdežto k hlavě se zužoval na pouhého půl metru. Stejný průměr měla i kulovitá hlava, která byla

spojená s trupem krátkým krkem.

Hlavě každého robota dominoval široký prstenec, do kterého byly patrně vsazeny přijímače, zaměřovače a orgány vidění.

Z horní části hlavy trčely v úhlu 45° Čtyři antény.

I když se roboti přiblížili na vzdálenost pouhých sta metrů, Čubaj stále ještě nemohl rozeznat Žádné údy, které by bylo možné přirovnat k nohám, zato měli šest paží, každou půldruhého metru dlouhou. Teleportér usoudil, že se jedná o zbraňové a pracovní paže. Roboti se modročerveně třpytili. Materiál připomínal hmotu, z níž byla postavena celá pevnost. Zřejmě se jednalo o nějaký druh ocele.

Všechny tyto podrobnosti Ras vnímal takřka automaticky, zatímco jeho mozek horečnatě pracoval. Nevěděl, zda objevení se robotů je zde běžné, nebo se jedná o cosi mimořádného.

„Co to znamená?“ zeptal se zlostně Trola. „Co ti roboti pohledávají u sila?“

Modrokožec neodpověděl. Čubaj okamžité pochopil, Že je to špatné. Teprve teď také zaznamenal, že se vzduch kolem robotů mihotá. Ukazovalo to na silné tepelné vyzařování ocelových těl. Prstenec na hlavách automatů zářil jasnými barvami, které se stále měnily v Široké paletě od světle modré po jasně červenou barvu krve.

Ras couvl k vozu, aby měl krytá záda, věděl však, že proti této přesile je se svým paralyzátorem zcela bezmocný. Ale nebylo ještě jisté, že roboti zaútočí.

Veškeré pochybnosti zmizely v okamžiku, kdy roboti zahájili palbu. Stříleli bezohledně na všechny, kdo se pohyboval kolem vozu.

Teleportér se vrhl k zemi a rychle se odplížil za vůz, který ho kryl. V úkrytu okamžitě vytáhl svou vysílačku, o Trola, který stál několik kroků od něj a vůbec se nepokoušel o útek, se vůbec nestaral.

Čubaj si oddechl, když mu Rhodan odpověděl a podal hlášení. Vrhл poslední pohled na blížící se roboty a soustředil se na

teleportací skok. Zhmotnil se na hromadě čehosi podobného zelí, která byla poblíž. Do Skoartovy lodi se neteleportoval, aby neprozradil Rhodanovo stanoviště. Ze svého místa mohl pozorovat okolí sila.

Nákladní vůz byl v plamenech. Roboti plameny uhasili a chránění individuálními štíty pronikli do doutnajícího vozu. Bylo jasné, že pátrají po cizích návštěvnících. Ras se zamračil. Čtyři roboti obklíčili Trola. Kouř zabránil mutantovi aby viděl, co se s ním stalo. Jiní roboti vytáhli z ohořelého vozu bezvládná těla a uložili je stranou. Snad byli pouze v bezvědomí.

Ras se neodvažoval navázat s Rhodanem další rádiové spojení, protože roboti mohli mít zaměřovače a tak zjistit pozici Rhodana nebo spáče jetu. Čubajovi samotnému nebezpečí nehrozilo, protože se díky svým parapsychickým schopnostem mohl kdykoliv teleportovat do bezpečí.

Teleportér napočítal přes Čtyřicet robotů, kteří se pohybovali kolem spáleného vozu. Několik jich proniklo také do sila. Patrně si mysleli, že cizinci se ukrývají právě tam. Potom však opět utvořili rojnici a jedna skupina odletěla. Ras náhle opět spatřil Trola. Utíkal v čele skupiny čtyř robotů po přistávací ploše, živě gestikuloval a ukazoval ke Skoartově lodi. Rozhodně už nepůsobil dojem osoby v hypnotickém stavu. Robotům se zřejmě podařilo osvobodit Arkh Trola z hypnózy a on jim prozradil, kam se vydali Rhodan a Marshall.

Ras usoudil, že přišel čas, kdy musí oba své druhy vytáhnout ze Skoartovy lodi. Soustředil se a skočil.

Téměř okamžitě pocítil Šílenou bolest. Jeho tělo se nemohlo ani úplně zhmotnit na novém místě, ani se vrátit do výchozího bodu teleportace. Čubaj ze sebe vyrazil zděšený výkřik, ale nic nebylo slyšet. Nacházel se v poli vícedimenzionálních energií. Ras s nesmírným úsilím aktivoval své psionické síly. Pole ho odhodilo zpět a on přistál na stejném místě, odkud se teleportoval.

Ačkoliv mu pronikavá bolest zamlžovala vědomí, tušil, co se stalo. Roboti zaměřili jeho první skok od hořícího vozu a když jim pak Trol prozradil Rhodanův cíl, aktivovali mezi silem a lodí Skoarů štít, kterým teleportér nemohl proniknout. Doka-zovalo to, že jde o vysoce specializované roboty, kteří jsou vybaveni i pro střet s parapsychicky nadanými jedinci.

Ras zasténal bolestí. Vzpomněl si, že v polomaterializovaném stavu zahlédl modrozelené energetické pole, klenoucí se nad lodí. Touto clonou nemohl proniknout. S námahou se napřímil. V blízkosti síla se ještě stále pohybovalo dost robotů, Trola však nikde neviděl. Nejspíš ho někam odvěkli, aby ho důkladně vyslechli. Mutant se kousl do rtu. Jejich mise ztroskotala!

Arkh Trol jistě vypoví všechno, co prožil na CRESTUIV. Informuje je také o pobytu pěti cizinců na Truktanu. Tím je celá operace odsouzena k nezdaru. K dovršení neštěstí jsou Rhodan a Marshall pod neproniknutelným energetickým příklopem. Jsou v pasti.

Čubaj vytáhl svou mikrovysílačku. Teď, když roboti věděli, kde Rhodan je, spojení nepředstavovalo žádné nebezpečí. Ras chtěl Rhodanovi oznámit, že mu nemůže nijak pomoci. Vyčítal si, že se nepřesunul na palubu sestřelené lodi už v okamžiku, kdy se roboti objevili. Tehdy by ještě měl možnost své druhy zachránit. Teď už bylo pozdě.

Zapnul přístroj.

Odpovědi na své volání se ale nedočkal.

7.

Rhodan se dostal k východu dřív než Marshall a zastavil se. Potřeboval čas aby oči opět přivykly prudkému světlu. Roboty spatřil v okamžiku, kdy chtěl vstoupit na schůdky. Okamžitě se stáhl zpět do výstupní komory. Marshall pochopil, že se něco stalo, sotva Rhodana uviděl.

„Nemůžeme opustit loď,“ řekl Rhodan.

Marshall se protáhl kolem Rhodana a opatrně vyhlédl. „Jdou přímo sem, asi vědí, že tu jsme," konstatoval.

„Musíme s tím počítat," přisvědčil Rhodan. „Musíme zpět do nitra lodí."

Roboti byli už jen několik metrů od lodi. Zpomalili a jejich zbraňové paže mířily na loď. Rhodan už neváhal.

„Kde. se chcete ukrýt?" zeptal se Marshall, když se co nejrychleji prodírali ústřední chodbou. „Na můstku nás okamžitě najdou."

Rhodan zabočil do příčné chodby. Šance, že uniknou, byla mizivá. Robotům stačilo obsadit všechny východy a potom systematicky loď prohledat.

„Proč pro nás neskočí Ras?" divil se Marshall a vytáhl vysílačku.

„Schovejte to!" obořil se na něho Rhodan. „Roboti by nás okamžitě zaměřili. Bude-li moci, tak nám Ras pomůže."

Cestu jím přehradily trosky proraženého stropu.

„Kdybychom se dokázali proplížit dál, byli bychom na čas v bezpečí," mínil Marshall.

„Roboti mají paprskomety a snadno tudy projdou," oponoval Rhodan. „A také bych nechtěl poškodit naše masky."

„To chcete i nadále hrát modrokožce?" zeptal se zlostně Marshall.

„Proč ne? Třeba se nám je podaří přelstít stejně jako Skral Markha," řekl Rhodan.

Marshall neodpověděl. Byl přesvědčený, že roboti už dobře vědí, kdo jsou. Pro něho objevení se robotů dokazovalo, že vládci pevnosti vědí o jejich přítomnosti na Truktanu.

Oba muži pronikli do nějaké místnosti, kde byla téměř naprostá tma.

„Zkuste, jestli jdou dveře zavřít," poručil Rhodan.

Marshall se opřel o čtvercové kovové dveře a podařilo se mu je zabouchnout. To je ovšem připravilo o poslední slabý paprsek světla.

„Pohybujte se podél stěny vlevo, dokud nenarazíte na další dveře, já půjdu vpravo," řekl Rhodan.

Marshall se dal do pohybu. Každou chvíli se však musel od stěny vzdálit, protože mu v cestě stály nějaké stroje. Když takto urazil asi deset metrů, Rhodan na něj zavolał: „Pojďte sem, John. Narazil jsem na Šachtu nebo něco podobného."

Díky svým parapsychickým schopnostem telepat bez obtíží Rhodana ve tmě našel.

„Je tu otvor dostatečně velký, abychom se jim protáhli," řekl Rhodan.

„Ale nevíme, kam ta šachta vede," namítl Marshall. „Zjistíme to," rozhodně prohlásil Rhodan.

„Předpokládám, že je to hlavní rozvod vzduchu."

Marshall si nebyl jistý, jestli to jejich zjetí nebo smrt pouze neuspíší, roboti vybavení infrazaměřovači je přece mohou objevit kdekoliv. Měl dojem, že Rhodan hledá únikové cesty jen aby Rasovi poskytl více času, aby jim pomohl.

„Pojďte, John!" Rhodanův hlas zněl dutě. Byl už někde v Šachtě.

Marshall ho následoval se smíšenými pocity. Nechápal, co Rhodan sleduje.

Za chvíli se před nimi objevilo světlo. Dostali se do nějaké místnosti u vnějšího pláště lodi. V půlkruhovitém stropu byl proražený asi metrový otvor, kterým bylo vidět nebe.

„Snad se nám podaří tou trhlinou uniknout," nadhodil Rhodan. Potom se opřel zády o zeď a nechal Marshalla, aby se mu vyšplhal ha ramena. Marshall se tak mohl zachytit okraje trhliny a vytáhnout se nahoru. Když vyhlédl, zjistil, že jsou asi dvě stě metrů nad povrchem. U schůdků spatřil šest robotů. Nad lodí se klenul průhledný ochranný štít. To byl tedy důvod, proč se Ras neobjevil. Roboti mysleli na všechno.

Marshall se podíval na druhou stranu. Všude se vznášeli roboti. Telepat byl přesvědčený, že ještě více je jich už uvnitř lodi.

Od východu se táhly bouřkové mraky, ale pevnost ještě

zalévalo slunce. Byl neobvyklý, nehybný klid, jako kdyby celý kraj ztuhl v očekávání neštěstí.

„Jak to venku vypadá?" zeptal se netrpělivě Rhodan.

Marshall sklouzl na podlahu. „Roboti obklíčili loď a aktivovali štít, který znemožňuje Čubajovi dostat se sem," hlásil.

„Tak to jsme v pasti," konstatoval Rhodan a Marshall přikývl.

„Musíme se chopit iniciativy. Nesmíme čekat, až nás roboti objeví, musíme jim vyjít vstříc."

„Vyjít vstříc?" opakoval Marshall. „My nepoužijeme naši speciální výstroj?"

„Proti stovce robotů?" namítl Rhodan. „Ten štít dokazuje, že počítali se vším. Každý náš útok bez potíží odrazí. Proto považuji za lepší hrát si na prostřáčky. Až přijde vhodný okamžik, můžeme naše přístroje použít."

„Když nám je neseberou," poznamenal Marshall.

„Právě tomu chci zabránit," vysvětloval Rhodan. „Když se vzdáme, budou si roboti myslet, že nemáme prostředky k obraně. Ale kdybychom se bránili, stejně bychom museli kapitulovat, protože mají obrovskou převahu."

Marshall si rezignovaně povzdechl. Vtom dveřmi vlétli dva roboti a Rhodan zvedl ruce nad hlavu. Mutant se zřejmou nechutí následoval jeho příkladu.

Malý kousek oblohy, který major Kulu viděl, zatahly černé mraky. Zvedl se vítr. Major se podíval na hodinky. Byl čas vyměnit si místo s Marlenem. Kulu se zvedl. Všiml si nějakého hmyzu, který se spěchal ukrýt v jeskyni. Tady dole žil jenom hmyz.

Major prošel vstupní komorou do centrály.

„Všude klid, zdá se, že bude pršet," oznámil.

Marten se zvedl, aby mu uvolnil místo u přístrojové desky. I když věděl, že Rho

daň a ostatní se hned tak nevrátí, byl už netrpělivý. Nejraději by odstartoval hned. Když se podíval na majora, zdálo se mu, že pod bioplastovou maskou také skrývá nejistotu a napětí.

Martenovi dokonce bleskla hlavou nesmyslná myšlenka, že nějaký modrokožec zlikvidoval majora a nyní si na něj hraje.

„Byl bych rád, kdybychom viděli z tohoto světa o něco víc než jen ten kousek oblohy," řekl major Kulu.

„Mohl bych si obléknout létací kombinézu a vyletět nahoru, z okraje rokle bych měl dobrý rozhled," nabídl se Marten.

„Bude lépe, když zůstaneme tady dole," major nechtěl mutantovi udělovat rozkazy. Byl sice velitelem této akce, ale mutant jako důstojník pro zvláštní úkoly mu byl hodnostně nadřazen.

Marten opustil loď. Venku se ještě víc ochladilo. Marten naslouchal větru a přemýšlel o Rhodanovi. Velký administrátor jim zanechal přesné instrukce pro případ, že by se nevrátil. Marten doufal, že je nebudou muset provést. Rád by si o svých pocitech promluvil s majorem, ale ten byl zamlklý. Marten opět, už pokolikáté, pocítil svůj buněčný aktivátor jako přítěž. Lidé, jejichž život byl relativně krátký, zřídka dokázali najít vřelý vztah k nositelům aktivátorů. Zdálo se jim, že ti, co žijí již čtyři století, musí mít docela jiné zájmy. Do značné míry měli pravdu, vedlo to však k tomu, že nositelé aktivátoru se často cítili osamělí. Mezi sebou si také neměli mnoho co říci, protože během těch staletí se poznali tak dobře, že si rozuměli skoro beze slov.

Vítr na okamžik ustal, jako by chtěl nabrat dech, a potom se zvedl se zdvojenou silou. Marten se podíval nahoru.

Vysoko nad roklí spatřil podivný předmět. Nejdříve to považoval za nějaký přírodní úkaz, vzápětí však pochopil, že je to stroj a na něm dřepí podivná bytost. Než si ji stačil lépe prohlédnout, předmět zmizel a nad ním byly opět jen mraky.

Byl to zrakový klam, pomyslel si Marten. Vzpomněl si na pohádky o čarodějnicích létajících na koštěti. To by nejvíc odpovídalo tomu, co si myslel, že viděl.

Marten vstal a šel do spáče jetu. Major se na něj překvapeně podíval.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

„Zaznamenal něco zaměřovač?“ odpověděl Marten otázkou.

„Ne,“ ujistil ho Kulu. „Proč, vy jste něco viděl?“

„Musel jsem se zmýlit,“ odpověděl Ralf Marten. „Jednu chvíli se mi zdálo, že nad rozsedlinou letí nějaký tvor na kládě.“

„Jak ta bytost vypadala?“ zajímal se major.

„Vlastně jich asi bylo víc,“ uvedl Marten. Ten obraz mu vyvstal ve vzpomínce tak jasně, že najednou přestal věřit, že by ho šálil zrak. „Vypadaly jako obrovské ropuchy.“

„Možná by bylo lepší, kdybyste šel opět ven,“ usoudil Kulu.

„Třeba nás objevili a potom bychom měli začít jednat dříve než se tu objeví.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Marten. Venku však uviděl opět jen mraky. Minuty plynuly a nic se nedělo a Marten opět začal věřit, že ho oklamal zrak.

Během několika vteřin se do místnosti nahrnulo dvacet robotů. Prstence na jejich hlavách zářily rudě. Rhodan tušil, že se rádiem domlouvají se svými pány. Zbraňové paže robotů výhruzně mířily na oba Pozemšťany.

„Jsem zvědavý, co s námi udělají,“ zamumlal Marshall a vtom uslyšel bzučení svého přijímače. „Ras! A zrovna teď!“ vyrazil ze sebe.

„Nechtě přístroj být!“ rozkázal Rhodan. „Teď nesmíme vzbudit žádné podezření. Ras přestane volat, když nedostane odpověď.“

„Chci...“ Marshall nedopověděl. Roboti spustili palbu. Marshall měl dojem, že jeho tělo je trháno na kousky a je v jednom plameni. S největším vypětím vůle se bránil konvulzívním pohybům. Nepřítel zřejmě použil vibrační zbraně, které nutily každý nerv v těle vibrovat samostatně. Jakýkoliv odpor byl za této situace nemožný. Zhroutl se.

Rhodan už také ležel vedle něho a zmítal se v křečích.

Marshall se pokusil opanovat třas tím, že si tiskl obě ruce na trup. Nedokázal však ovládnout ani vlastní paže. Také nohy a

hlava se mu pohybovaly zcela mimovolně. Pouze pálivý pocit na kůži se zmírnil. Myšlenka, že zesílí, budeli ten třas trvat dlouho, vyvolala v Marshallovi panickou hrůzu. Pokoušel se zavolat na Rhodana, ale nevydal ze sebe ani hlásek, ačkoliv si rozkousal rty do krve. Také plíce mu pracovaly nepravidelně, srdce divoce tlouklo.

Kolem se vznášeli roboti. Marshall nevěděl, zda horko, které ho náhle polilo, způsobila blízkost robotů, nebo to byl další důsledek zásahu vibračními zbraněmi.

Proč jsme nepoužili zbraně, dokud jsme toho byli ještě schopni? Marshall z toho (v duchu obviňoval Rhodana. Pokusil se zvednout na všechny čtyři, ale ani to se mu nepovedlo.

Roboti je obklíčili, ale zřejmě ještě nevěděli, co s nimi mají dál podniknout. Několik robotů opustilo místnost.

Roboti vypadali podivně a způsob jejich pohybu po energetickém polštáři byl také velmi neobvyklý. Z jejich konstrukce nebylo možné usuzovat na podobu jejich tvůrců.

Marshall, který zatím všemi silami bojoval proti mimovolným pohybům, se konečně podvolil a s překvapením zjistil, že takto je snáší mnohem lépe. Jeho pozornost upoutali dva roboti, kteří vpluli do místnosti s nosítky. Když se k němu přiblížili, přesvědčil se, že žár vychází skutečně od nich. Ohebné paže ho ovinuly a on skrz lehký oděv cítil žár materiálu. Naštěstí ho okamžitě složili na nosítka. Museli ho však připoutat, aby v křečích nespadl.

Ani Rhodan tomu neušel, také jeho uložili na nosítka a připoutali.

Z jednání robotů Marshall vyvodil, že se je chystají odtransportovat z lodi a takřka jistě dopravit do pevnosti. Škubal sebou tak, že nosítka poskakovala po podlaze'. Rád by věděl, kde je Ras. Bylo pravděpodobně, že roboti aktivovali štít, protože očekávali zásah teleportéra. Z toho vyplývalo, že Ras je dosud na svobodě a tudíž ještě stále není vše ztraceno. Také Marten a major Kulu jsou v horách v bezpečí. Když se

Rhodanovi a jemu nepodaří osvobodit se vlastními silami, může zaútočit Atlan s CRESTEMIV.

Předbíhám, řekl si vztekle Marshall. Až

CREST IV zaútočí, můžeme být už dávno mrtví a také nikde není psáno, že CREST IV bude schopná pevnost vyřídit.

Roboti uchopili nosítka a s překvapující jistotou procházeli poničenou lodí k výstupní komoře. Třás neustával a opět se k němu přidalo vedro vyzařující z kovových těl. Roboti odnášející Rhodana postupovali vepředu. Ve stejném pořadí postupovali i napříč přistávací plochou.

V blízkosti prvního sila roboti zastavili. Ke skupině přijel vůz s několika modrokožci. Marshallovi se zdálo, že poznává Skrala Markha. Vůz zastavil a mohutný modrokožec vystoupil a přišel k nosítkům. Byl to Markh. Zběžně se podíval na Marshalla a potom přešel k Rhodanovi a něco mu říkal. Potom se vrátil k vozu a odjel. Roboty naprosto ignoroval.

Roboti zvedli nosítka a rozletěli se k severu, k pevnosti!

Čubaj se rozhodl, že se do spáče jetu neteleportuje. Chtěl ještě zůstat u kosmodromu, protože doufal, že se zde může něco dovědět o Rhodanově a Marshallově osudu. Nemusel čekat dlouho. Brzy ze svého stanoviště spatřil skupinu robotů, která opouštěla válcovitou loď. Roboti nesli dvoje nosítka. Vzápětí uviděl i postavy na nosítkách. Rhodan a Marshall! Byli naživu, ale divoce sebou škubali, ačkoliv byli přivázáni.

Potom se celá skupina zarazila a u ní zastavil vůz se dvěma modrokožci. Jeden z nich zřejmě se zajatci promluvil a opět odjel. Ras přemýšlel, co se Pozemšťanům

stalo: přihodilo se to v lodi, nebo jsou za to odpovědní roboti? Vibrační zbraně, napadlo ho najednou. Ano, to vysvětlovalo ty křeče. Kdysi se používaly i v solárním loďstvu, ale byly nahrazeny paralyzátory, protože . často způsobovaly trvalé poškození organismu.

Roboti zatím zvedli nosítka a rozletěli se směrem k pevnosti. Rasovi bylo jasné, že jim nemůže nijak pomoci.

Rhodan byl opět schopný' pozdvihnout hlavu, ale zavolat na Marshalla nedokázal. Uvědomil si, že sám vzpouru svých nervů nezvládne, síla vůle na to nestačí. Působení zásahu vibrační zbraní musí odeznít samo. Mohlo to trvat ještě celé hodiny a existovalo reálné nebezpečí, že následky si ponese po celý život.

Velký administrátor si nedělal marné naděje. Vlastními silami se nebyli schopni osvobodit a nikdo už nemohl zabránit jejich převezení do pevnosti.

Rhodan se podíval na oblohu. Rychlost, s jakou se blížily mraky, ho přivedla na myšlenku, že počasí na Truktanu je řízeno. Plantáže každé ráno dostanou svou dávku vláhy. Byl to dodatečný důkaz vysoké inteligence vládců pevnosti. Rhodan doufal, že se mu podaří dohodnout se s nimi. To, že je roboti nezabili, svědčilo, že tito neznámí mají také zájem promluvit si s nimi.

Drahý Ghipe,

Mám Čas a tak namlouvám už třetí pásku. Za půl hodiny začne osmadvacátý únor.

Nečinnost, k níž jsme teď odsouzeni, je horší než cokoli jiného. Důstojníci to pocít'ují ještě víc než my. Atlan je hrozně neklidný. Vidě! jsem to, když jsem přišel na můstek podat hlášení Berliterovi. Také tam bylo plno. Všichni netrpělivě Čekají na nějaké zprávy o Rhodanovi.

Před chvíli z mé kabiny odešel Jyll. Uzavřeli jsme přátelství, nakolik je to možné mezi bytostmi natolik odlišných ras. Skoar skrývá své pocity, přesto mám pocit, že nevěří, že se spáče jet vrátí. Stále však čeká na zprávy od Skoarta.

Jeho mentalita je pro mě stále nepochopitelná. Vždyť se narodil na lodi, kterou takřka sežrali vruunové a o Skoartovi slyšel jen od starců. Dalo by se předpokládat, že vůči němu nebude loajální, a přece je. Také si říká voják, ale já bych ho spíše považoval za vědce.

Vyptával jsem se ho na Truktan a na pevnost. Mám dojem, že se něčeho hrozně bojí. Je ovšem možné, že ten strach pramení z něčeho v podvědomí a on sám neví, co ho vlastně děsí.

V posledních hodinách se sám sebe začínám ptát, zda to byla náhoda, že jsme byli odhozeni právě sem. Jak to, že nás Haluťané od počátku přesvědčovali, že jsme v kulovité galaxii M87? Nejsme tu proto, abychom se dostali do války s celou touto galaxií?

Ptal jsem se Jylla, jak dlouho podle něj existuje pevnost na Truktanu, ale on se na mě jen tak divně podíval. Odešel, aby uklidnil Skoary, kteří se stále snaží proniknout na můstek. Už došlo i na rvačky s ochrankou můstku. Zatím je Jyll dokázal uklidnit a Atlanovi se omluvil. Do jisté míry jim rozumím, myslí si, že tam je jejich Skoar

to. Musí to být vynikající chlapík nebo d'ábel, kdoví?

Než Jyll odešel, udělal ještě záhadnou poznámku. Prý je pevnost hlídána falešný

mi vojáky. Když jsem se ho ptal, jak to myslí, neodpověděl. No, zatím je to vše. Tak příště. Ghip.

William Voltz OCELOVÁ CITADELA

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 338, ISSN 121279900

Z německého originálu Die stählerne Zitadelle, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou čtyřtisící stou třicátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor

Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o.,
Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o.,
Hankova 6, Pízeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.